

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 66.

Erfenisjagers.

10 cents.
België 25 cent.

Wankelend stond de oude heer op en keek vol ontzetting naar den persoon, die in bed lag.

TANDMIDDELEN L. POOL & ZONEN munten uit door
kwaliteit en billijken prijs.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER“, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

Uit den dood herrezen.

Hijgend en met verwrongen gelaatstrekken snelde een jonge, zeer elegant gekleede man het deftige kantoor binnen van advocaat Windham, een heer met een verstandig en sluw uiterlijk.

De advocaat sprong bij dit onverwachte bezoek vol verbazing op.

De jonge, elegante heer wierp een telegram op tafel en riep, bijna buiten adem:

„Lees, lees, mr. Windham!“

Daarop viel hij als uitgeput in een stoel neef en vervolgde:

„Zeg mij, of het waar is. Dit telegram is gisteren in Woodhouse aangekomen.“

De advocaat wierp een onderzoekenden blik op den dandy, wiens afgeleefd gelaat een ziekelijk bleeke kleur had en hij greep met onverholven nieuwsgierigheid naar het telegram.

„Is het mogelijk?“ mompelde hij, nadat hij den inhoud haastig had doorgelezen. „Neen, neen, wij kregen indertijd immers bericht. De neef van den ouden baronet is verscheiden jaren geleden in Brazilië gestorven; hij sneuvelde in een veldtocht tegen Argentinië.“

„Dan moet dus dat bericht valsch zijn geweest,“ luidde het troosteloze antwoord. „Hier staat het duid-

delijk en klaar, dat hij zich op den overtocht naar Engeland bevindt. Wat nu?“

„Ja, wat nu?!“ riep de advocaat opspringend en als een roofdier in zijn kooi heen en weer loopend.

„Wat nu? vraag ik u, Sir Campbell! Wat zal er van mijn geld worden?“

De elegante jonge man richtte zijn blik op den advocaat.

„Van uw geld?“ antwoordde hij op hoonenden toon, „nu, als Henry Douglas komt, dan is alles verloren, dat weet gij evengoed als ik! Dan valt de erfenis in handen van dezen avonturier, want dat is hij immers altijd geweest.“

Ik dacht al, dat zijn oom hem onterfd had, toen hij de wijde wereld indertijd inging. Maar die oude gek was te weekhartig; toen hij den dood voelde naderen, heeft hij het nietswaardige testament nog gemaakt.

Al mijn hoop was erop gevestigd, dat Henry in Brazilië was begraven.

Er waren nog slechts eenige formaliteiten noodig, dan was ik de erfgenaam van Woodhouse, en nu — nu — wat zal er nu gebeuren?“

„Ik weet ook geen raad,“ antwoordde mr. Windham, zeer opgewonden, „uit het lange telegram blijkt, dat wij inderdaad met een doodgevaande te doen

hebben. Maar ik reken op u, Sir Campbell," vervolgde de advocaat, „gij moet mij de voorgeschoten bedragen teruggeven. Ik heb geen zin, er mijn klein vermogen bij te verliezen!"

„Waar niets is, heeft de keizer zijn recht verloren," antwoordde de jonge fat op den toon van iemand, die niets meer te verliezen heeft.

„Misschien wilt gij mijn boeltje laten verkoopen, mr. Windham?"

De laatste woorden klonken boosaardig en waren volstrekt niet in staat, den advocaat in een betere stemming te brengen.

„Mijn geld, mijn geld," herhaalde hij, heen en weer loopend, „als ik dat geweten had, Sir Campbell, dan had ik u geen cent gegeven."

„Trek u de haren niet uit het hoofd," riep de jonge man uit, zelf geheel van streek, „dat geeft ons niets meer. Geef mij liever goeden raad, help mij!"

Dit telegram is te Marseille afgezonden en dat is het bewijs, dat mijn doodgewaande neef zich op een stoomschip bevindt, dat, van Brazilië komend, verscheiden havenplaatsen aandoet. Ten laatste komt het naar Calais en vandaar naar de Engelsche kust."

„Klopt, klopt", antwoordde Windham, die voortdurend nerveus door de kamer heen en weer liep.

„Gij hebt u uitstekend op de hoogte gesteld. Maar wat geeft dat alles, Sir Campbell? Hoe zal ik u in dezen raden en helpen?"

Sir Douglas heeft indertijd legitimatiepapieren meegenomen en die zal hij wel goed bewaard hebben.

Naar alle waarschijnlijkheid komt hij om zich met zijn oom te verzoenen. Misschien heeft hij het zelfs tot iets gebracht.

Ik geloof niet, dat hij iets weet van het overlijden van den baronet. Het is nog zoo kort geleden, sinds deze stierf.

Hij zal zich tot de bevoegde autoriteiten wenden, zijn legitimatiebewijs toonen, men zal het verzegelde testament openen en dan — o, ik ben geruineerd! Al het geld, dat ik u heb verstrekt, is onherroepelijk verloren."

„Schreeuw niet zoo", sprak Sir Campbell, naar de deur wijzende, „daar binnen zit uw bureauchef Rogers en die zou wel eens kunnen luisteren. Ik heb echter geen lust om dat, wat wij nu moeten bespreken, aan de groote klok te hangen!"

Dus luister eens, Windham, als gij geen raad verschaft, is uw geld naar den duivel. Als ik niet erf, krijgt gij geen cent! Verschaf toch raad, mijn neef

mag den Engelschen bodem niet betreden. Begrijpt gij mij of moet ik mij duidelijker uitdrukken?"

De advocaat trad op den dandy toe, die met zachte, sissende stem had gesproken. Zijn gelaat was vaalbleek geworden.

„Wat denkt gij wel van mij, Sir Campbell?" sprak hij op scherpen toon, maar met onvaste stem. „Ik geloof zelfs, dat gij het waagt, mij tot medeplichtige bij een — —"

„Spreek het woord gerust uit", antwoordde de jeugdige fat, toen de advocaat als verschrikt zweeg, „ik zou schatrijk zijn, als ik voor elken keer, dat hier in deze kamer het recht verdraaid is, een goudstuk kreeg."

„Halt, niet verder", viel Mr. Windham den spreker in de rede, „ik wensch dergelijke beleedigingen niet te hooren. Ik zou wel eens willen zien, wie advocaat Windham van vergriep tegen de wet zou durven beschuldigen. Dat ik de wetten goed ken, wil ik niet loochenen."

„En daarom weet gij de wetten te buigen als een rieten stokje", antwoordde Sir Campbell hoonend. „Gij geeft er dan deze, dan die verklaring aan. Honderden cliënten hebben hier goeden raad gehaald en dien ook duur moeten betalen. Maar laat ons daarover zwijgen!"

Het betreft nu mijn aangelegenheid. En nu zeg ik: er op — of er onder! —

Help mij, Mr. Windham, speel het klaar, dat ik de erfgenaam van Woodhouse word, dan krijgt gij uw geld, benevens de ongehoorde rente.

Laat gij mij in den steek, dan kunt gij gerust een dikke streep door mijn conto halen."

Het gelaat van den advocaat had een ijskoude uitdrukking gekregen.

„Ik heb niets met dergelijke zaken uit te staan", antwoordde hij, den nadruk op ieder woord leggend. „Daarmee bemoei ik mij niet. Tracht uzelf te helpen in deze zaak, maar ik betreed geen donkere paden, denk daaraan!"

„Men zou waarempel gelooven, dat gij de onschuld in eigen persoon zijt", riep de fat uit, van zijn stoel opspringend. „Maar ik weet precies, hoe de zaak in elkaar zit. Gij weet immers zelf, welke bedragen ik u en uw bureauchef schuldig ben? Voor den drommel, Mr. Windham, schaf raad, of ik ga naar huis om mij een kogel door de hersens te jagen!"

Hij stond op en liep naar de deur.

Daar bleef hij nog een oogenblik staan en keek naar den advocaat, die zich aanstelde als een wilde.

„Dus niet?” vroeg hij nogmaals, reeds naar de klink grijpend. „Nu, zooals gij wilt — ik heb er niet alleen belang bij!”

Nu sprong de advocaat op hem toe:

„Ik moet mijn handen er buiten houden, Sir Campbell,” fluisterde hij in de grootste opgewondenheid, „mijn reputatie eischt dat. Maar spreek met Fred Rogers. Verder wil ik er niets van weten, begrijpt gij, niet het minste.

Spreek met Rogers, als hij u niet helpt, dan is werkelijk alles verloren.”

Het gelaat van Sir Campbell helderde op.

„Zoo eindelijk!” sprak hij, „ik heb mij dus niet vergist.”

Daarop maakte hij een spottende buiging.

„Ik zal mij dan maar tot den bedoelden persoon wenden.”

Met die woorden liet hij den advocaat staan en ging een kleine voorkamer binnen, die als garderobe dienst deed.

Van hier voerde een deur naar het bureau van den advocaat.

Daar had zich intusschen iets anders afgespeeld.

In dit vertrek zat, terwijl de dandy zich in het particuliere kantoor bevond, een magere man met een verdacht uiterlijk, Fred Rogers, de rechterhand van den advocaat.

Hij had een verbaasden blik geworpen op Sir Campbell, die het heiligdom van mr. Windham binnensnelde en had zich daarop weer kalm beziggehouden met zijn akten.

Behalve Fred Rogers was niemand aanwezig dan een jonge klerk, die ijverig op de schrijfmachine werkte.

De bureauchef keek meerdere malen naar de deur, die naar het particuliere kantoor leidde.

Daarop stond hij plotseling met nieuwsgierig gelaat op, terwijl de jeugdige klerk opkeek.

„Hebt gij alweer het nieuws gehoord omtrent de vermete rooverijen van Raffles?” vroeg hij met zijn heldere jongensstem. „Alle couranten zijn er vol van. Er is Raffles weer een groote buit in handen gevallen.”

„Laat mij met rust, dat weet ik al,” snoefde Rogers, die juist naar de deur sloop.

Op dit oogenblik werd de hoofddeur geopend.

Een man trad binnen, die met langzame schreden, een beetje hinkend, den bureauchef naderde.

Naar het uiterlijk te oordeelen, was hij niet jong meer, de volle baard begon reeds grijs te worden en de kleding liet veel te wenschen.

„Wel, wat wenscht gij?” vroeg Rogers, zijn scherpe oogen op den bezoeker richtende.

Hij wist blijkbaar niet, of hij te doen had met een cliënt of met een bedelaar.

„Mr. Windham heeft het zeker zeer druk?” vroeg de vreemdeling met een eigenaardige, heesche stem.

„Zeer, zeer,” antwoordde Rogers. „Hij is overladen met bezigheden. Op het oogenblik is hij niet te spreken.”

„O, dat doet mij leed,” antwoordde de man. „Het betreft een zaak, waaruit een langdurig proces kan voortspuiten.

Het zijn verschillende familie-aangelegenheden, waarvoor in de eerste plaats informaties moeten worden ingewonnen.

Er moeten documenten in orde worden gemaakt, enzoovoorts.”

„Zoo, zoo,” antwoordde de chef, „nu, dan zoudt gij immers de formaliteiten, die het eerst noodig zijn, met mij in orde kunnen maken.

„Maar gij weet zeker wel, dat bij een langdurig proces een groot bedrag betaald moet worden en gij zijt, naar ik hoop, in staat — hij wierp een minachtend onderzoekenden blik op den vreemdeling. — om een paar honderd pond daaraan te besteden?”

„Geld heb ik toevallig niet voorradig,” antwoordde de man.

„Zoo, ga dan de deur uit!” schreeuwde Rogers op brutalen toon, „wend u dan tot iemand anders, dan tot een der beroemdste advocaten van de City. Denk gij, dat wij processen voeren op risico?”

„Maar laat mij toch eerst uitspreken, waarde heer,” sprak de man, terwijl hij een klein pakje uit zijn zak te voorschijn haalde. „Ik kom uit het Noorden, uit Schotland, en al bezit ik ook geen geld, dan heb ik toch iets anders meegebracht.

Een erfstuk, dat sinds langen tijd in onze familie is. Dat wil ik te gelde maken. Men heeft mij meermalen gezegd, dat ik daarvoor een vrij groote som kan krijgen.”

„Hoor eens, gij zijt hier niet in een pandjeshuis,” antwoordde Rogers, maar zijn stem klonk lang niet meer zoo uit de hoogte als zooveen. „Laat eens kijken. Ik kan u misschien raad geven, op welke manier gij het voorwerp het voordeeligt van de hand kunt doen.”

En Rogers keek met loerende blikken naar het pakje, dat de Schot langzaam openmaakte.

De bureauchef zag, dat ook de jonge klerk nieuwsgierig toekeek.

„Smith!” riep hij, „daar bedenik ik, dat je zo gauw mogelijk een boodschap moet doen. Bezorg dezen brief onmiddellijk aan zijn adres. Ga met de electrische tram en blijf niet al te lang weg!”

De jongen vond het blijkbaar prettig, dat hij het duffe kantoor mocht verlaten om een boodschap te doen.

Hij greep naar den brief, nam zijn hoed en verdween.

Rogers bekeek met den blik van een kenner het sieraad, dat de vreemdeling hem overhandigde.

„Zeg eens,” vroeg hij, „hoe komt gij hieraan?”

„Ik zei u reeds, dat het een familiestuk is,” was het kalme antwoord.

„Zoo ziet het er echter in het geheel niet uit,” viel Rogers hem op scherpen toon in de rede. „Het is modern en bezit —”

Hij scheen zich plotseling te bedenken.

„Nu, van groote waarde is het in elk geval niet,” vervolgde hij snel.

Hij nam nu met scherpen blik den vreemdeling op. „Gij zoudt bedrogen worden,” ging hij voort. „Een provinciaal herkent men hier in Londen reeds van verre. Men zou u op de grofste wijze bedriegen.

Maar ik wil u iets zeggen: ik sta op het punt van trouwen en ben wel genegen een dergelijk sieraad voor mijn bruid te koopen.

Wilt gij het aan mij afstaan, dan zal ik het u beter betalen, dan een pandjesbaas dat zou doen en met dat geld zoudt gij een klein proces kunnen betalen.”

De Schot had zijn hoofd gebogen en zodoende zag Rogers niet, hoe zijn oogen vonken schoten.

De man scheen echter een beetje onbeholpen en verlegen, ja zelfs angstig te zijn.

„Zeker, zeker, mijn beste heer,” antwoordde hij. „Gij zoudt mij daardoor een grooten dienst bewijzen. Gij zult mij zeker ook bij uw chef aanbevelen.

Ik zou dolgraag willen, dat de beroemde advocaat mijn zaak behandelde. Wat wilt gij voor dit kostbare stuk geven?”

„Vijftig pond,” antwoordde Rogers, eenigszins aarzelend.

„O — — men heeft mij gezegd, dat het veel meer waarde heeft,” luidde het antwoord.

„Zoo, ga er dan elders mee heen,” antwoordde de bureauchef.

„Nu, ik heb een zuiver geweten,” antwoordde de vreemdeling. „Maar ik ben hier niet bekend en met vijftig pond kan men al heel wat doen. Wilt gij mij het geld geven?”

„Wacht een oogenblik,” sprak Rogers, „ik zal het halen. Ga zitten, ik kom onmiddellijk terug.”

De bureauchef verdween, hij woonde in het huis van den advocaat.

Men hoorde verschillende deuren dichtslaan.

Plotseling veranderde de houding van den vreemdeling.

Hij, die zooeven nog hulpeloos had geschenen, vertoonde nu de behendigheid van een kat. Met twee sprongen had hij de groote, goed gesloten brandkast bereikt.

Nu kwamen zijn handen te voorschijn, die tot nu toe in lompe, onooglijke handschoenen hadden gestoken.

Vreemd, deze handen waren slank en welgevormd, blank en onberispelijk.

De lenige vingers onderzochten de brandkast en de sloten en het scheen, alsof de geheimzinnige vreemdeling meermalen een gele kogel tegen de verschillende sloten drukte.

„Uitstekend materiaal,” mompelde hij. „Een prachtstuk uit de fabriek Armstrong, driedubbele pantserplaten en aschopvulling. Maar dat zal mij niet hinderen.”

Plotseling luisterde hij, sprong snel terug en zat een oogenblik later weer op zijn oude plaats als een toonbeeld van vermoedheid en onverschilligheid.

En terwijl hij schijnbaar zat te suffen, werd de deur haastig geopend en trad Rogers binnen.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De juweelen van den Schot.

„Hier is het geld”, sprak de bureauchef uit de hoogte, terwijl hij den vreemdeling vijf bankbiljetten overhandigde. „Ik heb het sieraad nog eens bekeken en bijna berouw over mijn koop. Gij hebt mij niets cadeau gegeven, mijnheer, gij moogt mij nog wel dankbaar zijn.”

De Schot nam het geld aan, waarbij hij zijn handen, die weer in de lompe handschoenen waren gestoken, onbeholpen bewoog.

Verscheiden étuis kwamen te voorschijn, welke hij alle met veel omhaal weer bij zich stak, maar toen hij het laatste in zijn zak wilde steken, scheen het door een toeval open te gaan.

Rogers zag met zijn Argusogen briljanten schitteren.

Hij bemerkte onmiddellijk, dat het groote, zuivere steenen waren.

„Maar gij hebt immers nog meer”, sprak hij nu en zijn gelaat kreeg een roofdierachtige uitdrukking.

„Ja, zei ik dan, dat ik u alles had laten zien?” antwoordde de Schot. „Deze erfstukken behooren niet mij alleen, ook de andere leden der familie hebben er recht op en ik weet nog niet, of alles zal worden verkocht.

Ik moet deze dingen eens laten taxeeren. Maar ik wacht eerst op een brief, die mij nader bericht moet brengen. Ik zal hiermede liever naar een juwelier gaan.”

„Laat mij die dingen eens zien”, sprak Rogers, zijn belangstelling verbergende.

„Wilt gij nog meer voor uw bruid koopen?” vroeg de vreemdeling met een loerenden blik. „Zooeven was het iets anders, dat stuk behoorde mij alleen toe en ik had geld noodig. Maar deze dingen zijn niet mijn eigendom.”

„Laat toch zien, laat toch zien”, riep Rogers, die zich nauwelijks kon beheerschen. „Misschien zouden wij toch nog zaken kunnen doen. Laat eens kijken! Of houdt gij mij misschien voor een onbemiddeld mens?”

Op dit oogenblik werd de deur geopend, die naar het privé-kantoor leidde en Sir Campbell trad binnen. Zijn gelaat was aschgrauw, zijn oogen flikkerden. Hij wierp een vluchtigen blik op den vreemdeling, die weer op zijn stoel plaats nam.

„Mr. Rogers”, zoo wendde hij zich tot dezen, „ik moet u spreken over een zeer gewichtige aangelegenheid. Gij moet mij te woord staan, begrijpt gij? Het moet!”

Rogers scheen onaangenaam verrast te zijn.

„Ik ben dadelijk tot uw beschikking”, sprak hij haastig, „een paar minuten nog. Ik moet even met dezen heer afhandelen.”

„Voor mijn part!” riep Campbell, „maar laat mij niet te lang wachten.”

Rogers wendde zich weer tot den vreemdeling.

„Gij ziet, dat ik heden verhinderd ben”, fluisterde hij, „kom vanavond nog eens terug!”

„Goed, goed”, antwoordde deze. „Wanneer zal ik weer hier zijn?”

„Even over zessen, dan wordt het bureau gesloten”, luidde het antwoord van Rogers. „Het liefst had ik, dat gij wildet wachten. Ik moet uw naam weten en verschillende aantekeningen maken. Kom, ga zoolang in de voorkamer!”

De man vond alles goed en ging in de voorkamer, die als wachtkamer dienst deed.

Rogers scheen Sir Campbell naar de hel te wenschen.

Hij ging echter weer naar binnen en trad op den dandy toe, die hem met ongeduld wachtte.

Dadelijk hield Sir Campbell hem het verkreukelde telegram voor.

„O wee”, sprak de bureauchef onder het lezen, „wat moet daarvan het gevolg zijn? Moet dat mij misschien mijn zuur verdiende geld kosten, Sir Campbell?”

„Dat ligt geheel alleen aan u”, antwoordde de man van de wereld op koelen toon. „Begin om 's hemels wil niet te jammeren, want dat heeft geen doel. Er

moet nu gehandeld worden. Toon uw bekende vossen-eigenschappen nu eens, gij meester-gauwdief!"

„Sir Campbell, gij beledigt mij", antwoordde Rogers als de beledigde onschuld.

„Geen noodeloze woorden," viel de ander hem in de rede. „Luister eens, Rogers, uw chef heeft mij afgevozen. Gij kent hem en nu moet gij helpen, terwijl hij, zooals altijd, zijn handen wascht in onschuld.

Rogers, ik weet wat gij kunt. Ontken het niet, ik heb u allang in de kaart gekeken, ik weet, dat gij met zekere lieden in verbinding staat, die —"

Hij fluisterde eenige woorden.

„Stil, stil," fluisterde Rogers terug, die doodsbleek was geworden, terwijl hij een schuwen blik om zich heen wierp.

Plotseling liep hij naar de deur, die naar de wachtkamer voerde.

Daar zat de Schot op een stoel aan den anderen kant van de kamer. Zijn hoofd was op zijn borst gezakt en men hoorde duidelijk zijn zware ademhaling.

Geruststellend begaf Rogers zich weer naar zijn cliënt, nadat hij de deur voorzichtig had gesloten. Maar nauwelijks was deze dicht, of de onbekende was met een paar sprongen bij het sleutelgat, drukte er zijn oor tegen en luisterde met ingehouden adem.

„Wat zal ik doen?" hoorde hij Rogers vragen. „Mijn geld wil ik onder geen conditie verliezen."

„Er is maar één middel om u daarvoor te garandeeren. Ik ben tot het uiterste besloten. De erfgenaam van Woodhouse mag niet naar Engeland komen. Hij moet tot elken prijs onschadelijk gemaakt worden."

„Onmogelijk," siste de bureauchef, „wat denkt gij wel van mij, Sir Campbell? Waarvoor houdt gij mij eigenlijk?"

„Dat komt er niet op aan! In elk geval staat gij met lui in verbinding, die dat kunnen beletten. Ik ben u vijfduizend pond schuldig. Goed, wij zullen het bedrag verdubbelen."

„Het gaat niet," weerde Rogers af, terwijl hebzucht op zijn gelaat te lezen was.

„Vijftienduizend pond dan," sprak Sir Campbell. „Het drievoudige van de som, die ik u schuldig ben. En dan nog een extra belooning voor de lui, die mijn neef beletten terug te komen.

Neem een beslissing, Rogers, anders" — zijn stem klonk hoonend — „anders krijgt gij van mij alleen nog een tijding, waarin ik de overheid verzoek, bureauchef Rogers te belasten met de begrafenis van het stoffelijk overschot van Sir Campbell. Gij weet, dat ik het ern-

stig meen. Ik sta voor mijn ondergang en ben tot het uiterste besloten."

„Nu, goed dan," sprak Rogers, diep ademhalend. „Gij dwingt mij ertoe en als ik er mijn moeilijk verdiende duiten niet bij in wil schieten, blijft mij ook niets anders over."

„In u is een comediant verloren gegaan," sprak Sir Campbell. „Gij aarzelt, maar heeft reeds bij de gedachte, die tienduizend pond te verdienen. Speel voor mij geen comédie, ik ken u beter!

Hier hebt gij het telegram, daarin leest gij den naam der stoomboot en ik laat het nu aan uw sluwheid over om de noodige maatregelen te nemen.

Gij zult er geen schade bij hebben, want het betreft een reusachtig vermogen.

„Als gij mij in den steek laat, is het uw eigen nadeel. Ik heb niets meer te verliezen."

De bureauchef las nogmaals met aandacht het telegram en schudde eenige keeren het hoofd.

„Er is geen tijd te verliezen", mompelde hij. „Maar de zaak komt in orde. Verlof kan ik niet nemen, maar dat is ook niet noodig.

Ik heb vertrouwde lui, die zullen de noodige maatregelen nemen en —"

„Spaar mij", viel Sir Campbell hem in de rede, „dat is uw zaak. Ik ben voor dergelijke dingen niet te gebruiken. Ik ben ervan overtuigd, dat gij het geld wel zult verdienen. En nu moet ik weg, men wacht mij op de Club."

De bureauchef vergezeld den edelman naar de voorkamer.

De vreemdeling zat daar nog op den stoel, maar hij was nu vast ingeslapen en snurkte.

Campbell verwaardigde hem met geen blik, maar op zijn afgeleefd gelaat lag een uitdrukking van nieuwe hoop.

Een oogenblik later ging Rogers naar den Schot en schudde hem bij den arm, maar het duurde vrij lang, eer de man de oogen opende.

Hij keek verbaasd en zich heen en scheen niet te weten, waar hij zich bevond.

„Gij hebt geslapen", sprak Rogers. „Ik heb nu weinig tijd. Maar kom vanavond om zes uur, dan zullen wij nog eens over de zaak spreken."

„Ik zal komen", luidde het antwoord. „Maar de kostbaarheden laat ik door een juwelier taxeerden. Heden niet, daarvoor ben ik veel te moe," hij gezwilde herhaaldelijk, „maar morgen. Ik kan in mijn hotel

nog naar eenige der voornaamste juweliers der hoofdstad informeerden."

Hij knikte den bureauchef toe en verliet de kamer.

„Wacht even!" riep deze hem nog na. „Ik moet eerst uw naam weten!"

„John Mac Lean uit Notton", klonk het op slaperigen toon terug.

Rogers keek hem nog na, toen de vreemdeling over de straat hinkte, daarop liep hij ongeduldig als een roofdier heen en weer.

„Als die kwajongen maar terugkwam, inplaats van overal te blijven staan kijken! Ik moet onmiddellijk naar Jim of naar Dick, een van hen zal ik wel trefpen. Ik moet hen op de hoogte brengen!"

Dat ontbrak er nog maar aan, dat die domme Schot met zijn kostbaarheden naar de juweliers loopt! Ik zal ze op gemakkelijke wijze in mijn bezit krijgen."

Het duurde nog bijna een uur, voordat de jonge klerk terugkwam.

„Waar ben je zoo lang geweest?" stooft Rogers op. „Ik moet weg en als er nog iemand komt, dan stuur je dien weg. Hij kan morgen terugkomen."

Rogers snelde naar zijn kamers.

Maar toen hij het deftige, oude huis korten tijd later door een tuindeur verliet, was hij meer dan eenvoudig gekleed, ja, hij zag er zelfs armoedig uit.

Den schunnigen hoed had hij diep over het voorhoofd getrokken.

Eenige minuten later zat hij in een omnibus, die hem naar het midden der stad, naar het beruchte Chelsea, bracht.

... ..

„Alles is prachtig gegaan", sprak hij tot zichzelf, toen hij tegen zes uur terugkwam. Een tevreden uitdrukking was op zijn mager gelaat te zien.

„Tom en Jim zullen op den bepaalden tijd komen. Ik ken die twee. Zij houden woord.

Dick echter gaat naar het vasteland. Hij is voorzien van geld en heeft alle mogelijke instructies gekregen. Die kerel doet zijn zaakjes goed!"

Het was herfst en het werd reeds vroeg donker; toen Rogers zich weer verkleed had, viel de schemering reeds.

De advocaat was naar zijn club gegaan, de klerk was nog in het kantoor, maar werd door zijn chef gauw weggestuurd.

„Gij behoeft vandaag niet te sluiten", sprak deze. „Ik moet nog werken. Ga dus maar heen. Een der meiden kan straks wel opruimen."

Nu was Rogers alleen en telkens keek hij naar de deur.

En toen er gebeld werd, haalde hij diep adem.

„Nu?" vroeg de bureauchef, toen de verwachte bezoeker binnentrad, „hebt gij een goed nachtverblijf gevonden?"

„O ja, dank u, er werd mij een goed logement aanbevolen", luidde het antwoord. „Ook heb ik reeds het adres gekregen van een der eerste Londensche juweliers.

Morgen vroeg ga ik hem opzoeken.

En nu zou ik u eindelijk mijn aangelegenheid eens willen vertellen."

Rogers nam plaats en luisterde naar den Schot, die met veel omhaal van woorden en op omslachtige manier een ingewikkelde familiegeschiedenis vertelde.

Het handelde om oude aanspraken, die nog uit vroegere geslachten voortsprotten. Naar alle waarschijnlijkheid een proces, dat, als de middelen aanwezig waren, jarenlang gerekt kon worden.

„Goed, goed", sprak de bureauchef, die den spraakzamen man af en toe in de rede viel, „dat is een ingewikkelde zaak. Maar ik zal de stukken nauwkeurig onderzoeken. En ik denk wel, dat mijn chef, ondanks zijn vele bezigheden, de zaak zal overnemen.

Gij hebt de papieren toch meegebracht?"

„Nee, ik heb ze in de herberg gelaten", antwoordde de Schot.

„Maar toch, naar ik hoop, de voorwerpen van waarde niet?" vroeg Rogers, met gehuichelde belangstelling. „Gij zult toch niet zoo lichtvaardig zijn geweest, om die stukken van waarde toe te vertrouwen aan menschen, die u geheel vreemd zijn?"

„De hemel beware mij", antwoordde de Schot, wiens oogen weer schitterden, „dat heb ik allemaal bij mij, dat geef ik niet uit handen. Daarvoor heb ik immers de verantwoordelijkheid op mij genomen."

„En wilt gij mij werkelijk niets van die dingen verkopen?" vroeg Rogers met loerenden blik.

„Eerst laat ik ze taxeeren", antwoordde de Schot. „Als zij geschat zijn en gij wilt den door de juweliers vastgestelden prijs betalen, dan kunnen wij er wel verder over spreken. Ik wacht dan nog alleen op de volmacht van mijn familie.

Op andere voorwaarden ga ik niet in en gij weet, mijnheer, dat wij Schotten daarin koppig zijn!"

„Ik dring er volstrekt niet op aan", antwoordde de bureauchef met een gedwongen glimlachje.

„Zeker, de Schotten hebben stijve koppen, maar dat is uw zaak!”

Hij deed nog verscheiden vragen, en het was al over zevenen, toen hij zijn bezoeker eindelijk heen liet gaan.

„Kent gij den weg?” vroeg hij nog, terwijl hij den Schot tot aan de huisdeur bracht.

„Het is mistig. Gij moet maar steeds langs den tuinafloop loopen, dan komt gij in de Oeverstraat. Gij kunt

niet misloopen. Altijd langs den tuinmuur. Tot morgen!”

De vreemdeling ging heen en sloeg den weg in, die hem door Rogers was aangegeven.

Plotseling klonk door den mist een verdacht geluid, als een eigenaardig gesis. Tegelijkertijd kwamen uit de duisternis een paar gestalten te voorschijn, die den langzaam voortloopenden Schot als een schaduw volgden.

DERDE HOOFDSTUK.

De zandzakmannen.

Het leek, alsof de Schot moeilijk liep en telkens bleef hij staan, alsof hij vermoeid was. Dan hoorde men hem diep ademen.

Hij liep steeds vlak langs den tuinmuur, welke aan de andere zijde begrensd werd door den muur van een groot kantoorgebouw, dat alleen in de ochtenduren gebruikt werd.

Aan de mannen, die achter hem aankwamen, stoorde hij zich niet.

Zij zagen er uit als arbeiders, die naar huis terugkeerden, zij droegen tinnen kannen en onder den linkerarm een langwerpige, smal pakket, in linnen gepakt.

Plotseling boog een der zoogenaamde arbeiders, iemand van reusachtige gestalte, zich naar den andere toe en fluisterde iets.

Het lange pakket, dat hij tot dusverre onder den arm had gedragen, werd in de hoogte geslingerd en daalde met ongelooflijke kracht neer.

Op hetzelfde oogenblik echter veranderde ook de Schot.

De zoeven nog schijnbaar gebrekkige man werd een mensch, die bliksemsnel opzij sprong.

Vlak naast hem klonk een doffe slag, alsof een zwaar voorwerp op het plaveisel viel.

De vreemdeling was dichtbij den reus gekomen.

Met zijn linkerhand trof hij het lichaam van den

kolossalen kerel, die een gesmoorden kreeft slaakte. Zijn rechterhand kwam terecht onder de kin van den valschen arbeider, zoodat diens tanden kraakten.

Het was de „Deensche kus”, dien de reus kreeg, een soort van bokseersstoot, die alleen zeer behendige lieden kunnen uitvoeren.

De reus wankelde. Het scheen alsof hij zou vallen, maar met geweldige inspanning bleef hij op de been.

Een grove, onderdrukte vloek kwam uit zijn mond en op hetzelfde oogenblik fonkelde er iets in zijn hand.

„Loop naar de hel, Schotsche hond!” riep hij uit, terwijl hij zijn tegenstander met de linkerhand wilde beetpakken.

Deze echter sprong bliksemsnel opzij, zoodat de messteek, waarmee hij werd bedreigd, in de lucht terecht kwam.

De reus vloekte, maar reeds had de vreemdeling het op den grond liggende voorwerp opgeraapt. Het was het langwerpige, in linnen gehulde pakket.

Nu richtte hij zijn lenige gestalte hoog op, greep het pak met beide handen beet, zwaaide het boven zijn hoofd en met een doffen slag viel het neer op het hoofd van den kolossus.

Zonder een kink te geven stortte de man op het plaveisel neer.

„Dus een zandzakman,” sprak de Schot, zich over

zijn aanvaller heenbuigend, „kijk, het is niet de eerste keer, dat ik dezen vriend ontmoet. De slag was raak. Hij is niet dood, de dikke vilthoed en de stierenschedel hebben dat belet. Maar als hij vóór morgenochtend tot bezinning komt, zal men nooit weer iets van de vermetele daden van Raffles hooren.”

Het zachte gefluit werd weer vernomen, doch men kon niets zien in den dikken nevel.

In een oogwenk nam de Schot, alias Raffles, den bewusteloozen man op en sleepte hem naar den tuimuur.

Daar bevonden zich verscheiden nissen, in één daarvan sleepte hij hem, zoodat het leek, alsof een dronken man daar zijn roes uitsliep.

„Tom, Tom,” klonk een zachte stem. „Ben je nog niet klaar? Heb ik je signaal niet gehoord? Die vervloekte mist! Die schijnt elk geluid te dempen!”

Meer zei hij niet, want op hetzelfde oogenblik kreeg hij een geduchten slag in den nek.

De vermeende overrompelde was het, die den slag toebreacht en het was, alsof hij met opzet het leven van deze misdadigers wilde sparen.

Hij hield in zijn handen het vreemde wapen, dat de reus had gebruikt, een langwerpigen zandzak.

Maar het was een vreeselijk wapen; zonder uiterlijke sporen na te laten, vernielde het totaal de inwendige organen.

En ook deze keer zakte de in den nek getroffene, als door een bliksemslag, zonder eenig geluid te maken, in elkaar.

„Zoo'n zandzak is toch een prachtige uitvinding,” dacht Raffles, terwijl hij zich over den tweeden tegenstander heenboog.

„Die heeft ook een flink souvenir gekregen, dat hem voor een poosje onschadelijk maakt.

Morgenochtend zal men deze beide heeren met hun werktuigen vinden. De politie kent deze bandieten en zal ze wel in verzekerde bewaring brengen.”

Hij nam nu ook den tweeden bewustelooze op en legde hem in den anderen hoek.

De zandzakken legde hij op de knieën der misdadigers en den reus gaf hij ten overvloede nog het lange mes in de slap neerhangende rechterhand.

„Zoo, schurken, tegen Raffles zijt gij nog lang niet opgewassen!”

Daarop luisterde hij een oogenblik.

Diepe stilte heerschte rondom. Deze stadswijk was weinig bezocht en de straat, waarin het korte gevecht had plaats gevonden, zeer afgelegen en eenzaam.

Slechts uit de verte drong het doffe geluid nader, dat het drukke bedrijf der groote stad verraadt.

Daar lag de Oeverstraat met haar verkeer, met haar licht, dat waarschijnlijk nauwelijks heen kon dringen door den dikken Londenschen mist.

Plotseling bedacht hij zich en nam hij weer een der zandzakken op.

„Een gunstige nacht voor duistere daden”, mompelde hij, toen hij de nis verliet, „die ik zal vergelden!”

Hij had den kleinsten der zandzakmannen den hoed afgenomen, dezen opgezet, en hem diep over de oogen getrokken.

Nu snelde hij met vlugge bewegingen door den mist, altijd langs den muur, totdat hij de tuindeur van het huis van advocaat Windham bereikte.

Hier wachtte de groote onbekende zoo geduldig als een Indiaan op het oorlogspad.

Hij behoefde zijn geduld niet lang op de proef te stellen.

In den tuin knarsten voetstappen op het grint.

Daar kwam iemand.

Raffles hoorde duidelijk, dat de poort werd geopend.

Nu werd in den mist de gestalte van een man zichtbaar.

Plotseling bemerkte hij iemand in de nis.

„Jm, ben jij het?” vroeg hij op fluisterenden toon.

Een zacht „ja” weerklonk.

„Waar is Tom? Waarom is hij niet hier?” klonk de tweede vraag.

Nubleef de vreemdeling het antwoord schuldig.

Hij had zich ervan overtuigd, dat de man, die uit den tuin kwam, alleen was.

Nu sprong hij plotseling naar hem toe en greep hem bij de keel.

Dat gebeurde zoo onverwacht, dat de aangevallene achterover tuimelde, struikelde en op den grond viel.

Devreemdeling wierp met een handige beweging de tuindeurin het slot. Hij liet zijn slachtoffer echter niet los, doch drukte zijn keel nog vaster dicht en duwde hem een knevel in den mond.

Het was Rogers, die daar op den grond lag en die angstig naar lucht snakte. Nu kreeg hij een slag, die hem bijna verdoofde.

„Gij zijt onvoorzichtig geweest, mijn vriend. Gij hebt u te veel bemoeid met Raffles”, sprak de groote onbekende, terwijl hij hem vastbond.

Een dof gerochel werd vernomen en Rogers trok als een razende aan zijn boeien.

Raffles sleepte nu den overweldigde naar de natte struiken.

„Gij hadt daar een paar goede vrienden achter mij aangestuurd, mr. Rogers”, vervolgde hij, „en ik vind, dat gij u af en toe in eigenaardig gezelschap beweegt. Het waren twee der meest beruchte zandzakmannen, die hun kunsten moesten beproeven op mijn schedel.

Jammer, dat de heeren niet wisten, dat het Raffles was, dien zij naslopen, anders hadden zij zich mischien eerst nog eens bedacht.

Hopenlijk zijt gij zeker van die lieden, waarde heer? Het zou heel onaangenaam voor u zijn, als die kerels hun vriendschapsbetrekkingen met u verrieden en u achter de tralies zouden brengen, nietwaar?”

Rogers kronkelde zich als een vertrapte worm, toen Raffles, die terwijl hij sprak, zijn zakken doorzocht, daaruit een sleutelbos te voorschijn haalde.

„De sleutels van de brandkast zijn er helaas niet bij”, vervolgde de geniale Lord, „maar ik zal toch mijn doel bereiken.

Goeden nacht, Mr. Rogers, houd u kalm en krijg maar geen rheumatiek. En nu hoop ik, dat de tijd u niet al te lang zal vallen, in dezen benijdenswaardigen toestand.”

Hij stiet den van woede bevenden man nog dieper in de struiken en begaf zich naar het huis.

„Nu komt nog de beurt aan Dick, die in opdracht van den edelen Sir Campbell naar de Fransche havens werd gezonden — maar dat heeft nog den tijd, die ontsnapt mij niet. Laten wij ons dus voorloopig bezighouden met onze persoonlijke aangelegenheden”, dacht de groote onbekende.

Hij rekende erop, de achterdeur, waar door Rogers in den tuin was gekomen, open te vinden en hij vergiste zich niet. Nu kwam hij in een halfdonkere gang, die verscheiden zijgangen had.

Hier luisterde hij een poosje met de grootste opletendheid.

De vertrekken van den advocaat lagen gelijkvloers, andere kamers bevonden zich in de bovenverdieping van het tamelijk lage huis.

Van daar vernam hij af en toe een zacht geluid, veroorzaakt door de dienstboden.

Hierover verontrustte Raffles zich echter in het geheel niet.

Hij kon zich uitstekend orienteeren en bevond zich na eenige minuten voor de deur die toegang gaf tot de kantoorlokalen van den advocaat.

Hij probeerde de sleutels en had spoedig den juis- ten gevonden.

Raffles opende onhoorbaar de deur en sloop als een kat naar binnen.

Koelbloedig opende hij de eene deur na de andere, zonder ze achter zich te sluiten, opdat hij in geval van nood gemakkelijk zou kunnen vluchten.

Weldra bevond hij zich in het hoofdkantoor, waar de geweldig groote brandkast stond.

De vensters van dit vertrek waren van massieve tralies voorzien en bovendien door ijzeren rolgordijnen beveiligd.

„Uitstekende voorzorgsmaatregelen”, sprak Raffles, die wel wist, dat bij het vallen van den avond een gevaarlijke hond in den voortuin werd losgelaten, „men heeft aan alles gedacht, doch alleen vergeten, dat Raffles, de Groote Onbekende, den bureauchef Rogers zou kunnen overweldigen.

Zoo, nu aan het werk!”

Eenige oogenblikken later was het licht in de kamer.

Het heldere schijnsel van een electriche zaklantaarn viel op het bureau en de massieve gepantserde brandkast, die als een groot monster in den hoek stond.

Raffles was overtuigd, dat geen spoor van het licht zijner op bijzondere wijze samengestelde lamp naar buiten kon vallen. Bovendien bedekten dikke overgordijnen de vensters.

Hij onderzocht deze reuzenkast, die elken inbrektscheen te trotseeren.

Maar Raffles liet zich door niets afschrikken.

„Mr. Windham is naar de Club, dus ik heb allen tijd!” sprak hij tot zichzelf.

Daarop haalde hij doodbedwaard eenige kleine pakjes uit zijn zakken en legde deze behoedzaam op tafel.

Het schenen kistjes te zijn, welke met wasdoek overtrokken waren.

Raffles opende een ervan en bekeek den inhoud bij het licht der electriche zaklantaarn.

Het doosje was met watten gevuld en daarop lagen zorgvuldig naast elkaar een half dozijn metalen hulzen.

Zij leken op kleine patronen en hadden aan het benedeneind een kleine opening.

Nu haalde de geniale onbekende een goudkleurigen, dunnen draad te voorschijn, rolde hem op en sneed hem in vier stukken, elk ongeveer vier of vijf meter lang.

Nu kwam het gevaarlijkste deel van het werk.

Met groote zorgvuldigheid trok Raffles de einden van deze draden door de gaten, die zich in de gele

metalen hulzen bevonden. Het was een werk op leven en dood.

Een enkele onvoorzichtige beweging en Raffles zou in stukken gescheurd worden.

Een oogenblik scheen hij aan dit vreeselijke gevaar te denken, want zijn fijnbesneden lippen drukten zich vast op elkaar.

Hij ademde diep, toen hij de metalen hulzen op een dichtbij staand tafeltje legde.

„Zoo, dat is in orde,” sprak hij, zijn voorhoofd afvegende. „Ik bezit werkelijk visschenbloed, zelfs hier in de onmiddellijke nabijheid van den dood!”

De peinzende uitdrukking verdween van zijn gelaat, toen hij zich naar de brandkast begaf en daaraan begon te werken.

Met kleine, zeer fijn bewerkte instrumenten verwijderde hij de metalen platen, welke de verschillende sleutelgaten van de gepantserde kast bedekten.

Die kleine platen sprongen automatisch terug en er verliep wel een half uur, voordat Raffles de laatste had verwijderd.

De vier sleutelgaten waren nu vrij en een blik bewees hem, dat de brandkast alleen door zeer kunstig bewerkte sleutels kon worden geopend.

Weer zette de groote onbekende de tanden vast op elkaar, toen hij met bovenmenschelijke voorzichtigheid de kleine, schitterende metalen hulzen in de sleutelgaten stak, nadat hij eerst in elk der openingen een stukje watten had gestopt, om de hulzen te beschermen.

Nu nam hij de lange draden, legde ze op elkaar en voegde handig de vier einden bijeen.

Weer haalde hij een doosje uit zijn zak en schoof de draden tezamen door een opening daarvan — het was het moeilijkste en gevaarlijkste oogenblik, wat nu volgde.

Hij drukte op een knop en dadelijk daarna wierp hij zich plat op den grond neer.

Een kleine, blauwe vonk scheen langs de draden te glijden en onmiddellijk daarop volgde een dof gekreun.

Het was geen knal, meer een geweldige schok en het scheen alsof de vloer en de muren van het kantoor trilden.

Raffles had van te voren de electriche zaklantaarn uitgedoofd, nu liet hij het licht weer helder schijnen — en de brandkast stond wijd geopend voor hem.

Er moest een vreeselijke kracht noodig zijn geweest, want de zware ijzeren kast was een eindje van den muur geschoven.

Een oogenblik keek Raffles naar het resultaat van zijn werk, doch dadelijk daarna luisterde hij met gespannen aandacht.

Van boven klonk een dof geluid, daar waren blijkbaar de dienstboden in de keuken bezig.

Men hoorde af en toe een verwijderd lachen, het gerammel van borden en daartusschen ook mannenstemmen.

„Alles gaat beter dan ik dacht,” mompelde hij. „Niemand schijnt iets gehoord te hebben. Nu aan het werk!”

In de brandkast lagen verscheiden rollen goudstukken. Verder een groot aantal pakken bankbiljetten, zorgvuldig samengebonden en voorzien van een etiket, waarop de waarde stond aangegeven.

En dit alles verdween in de zakken van den grooten onbekende.

Dit resultaat overtrof dan toch zijn stoutste verwachtingen.

„Daaraan kleeft menige vloek, menige verwensching, menige traan van weduwen en weezen,” fluisterde hij, „welke door de bekende wetsverkrachting van dezen schurk hun erfdeel, hun have en goed hebben verloren.

Er is weer veel goed te maken, wat deze man heeft misdaan, hij, de sluwe vos, dien niemand durft beschuldigen en die toch zoo veel op zijn geweten heeft.”

De gepantserde brandkast was nu geheel en al leegeplunderd.

Raffles scheen den terugweg te willen aanvaarden. „Halt,” sprak hij, plotseling staan blijvend, „eerst de kwitantie, want alles moet volgens orde en regel gaan bij dergelijke kantoorlui.”

Hij ging rustig aan tafel zitten en schreef met vaste hand:

„Bij dezen bevestig ik met mijn onderteekening, dat ik hedenavond een bezoek heb gebracht aan het kantoor van advocaat Windham. De inhoud van de brandkast bevindt zich in mijn bezit en ik beloof mr. Windham, alles in het werk te stellen om degenen schadeloos te stellen, die benadeeld zijn door de bedriegerijen en oneerlijkheden van een sluw advocaat.

Dit is helaas de eenige manier om zulk een geslepen wettenverdraaijer te straffen, want in het openbare leven weet hij de rol te spelen van een man van eer.

JOHN C. RAFFLES.”

Dit stuk papier legde de vermetele in de brandkast. Er viel hem nog iets in, toen hij juist op het punt stond het bureau te verlaten.

Haastig keerde hij zich nog eens om en probeerde de sleutels op den lessenaar, waaraan Rogers gewoonlijk zat te werken.

Hij vond den passenden sleutel en opende den lessenaar.

Raffles bekeek de papieren, die erin lagen, maar hun inhoud scheen hem niet te bevredigen.

Reeds wilde hij de schrijftafel sluiten, toen hij in een hoek een kleine, zwarte portefeuille ontdekte.

Haastig nam hij deze en doorzocht den inhoud, die uit allerlei documenten bestond.

„Aha, dat is gewichtig!” mompelde hij. „Dat kan

mij verschillende aanwijzingen geven. Schuldbrieven zijn het en berekeningen.”

En tot zijn verrassing vond hij nog een papier, bedekt met een soort van geheim schrift, dat hij eveneens bij zich stak.

Nu sloot hij weer koelbloedig alle deuren, ging, vertrouwend op zijn goed gesternte, vastberaden de gang door en betrad den tuin.

Een oogenblik bleef hij nog bij de struiken staan, waaruit hij het zachte gekerm van den geknevelden bureauchef vernam, knikte den woedenden man met een vriendelijk lachje toe en verliet den tuin.

Daarbuiten echter was Lord Lister, de geniale groote onbekende, als van den aardbodem weggevaagd en met zijn reusachtigen buit verdwenen in den Londen-schen mist.

VIERDE HOOFDSTUK.

In de haven van Calais.

Verscheiden dagen waren verstreken sinds bovenstaande gebeurtenissen.

De herfstnevelen, die boven Engeland hingen, bedekten niet alleen het land, maar ook het Kanaal en omhulden zelfs Frankrijks kusten.

De scheepvaart werd zeer bemoeilijkt.

Onophoudelijk hoorde men het geluid der misthoorns en sirenen.

Een groote stoomboot scheen haar best te doen om de haven van Calais binnen te loopen.

Langzaam en voorzichtig bewoog zich het reuzengevaarte vooruit, een zucht van verlichting kwam van de lippen van den kapitein, toen de boot eindelijk het havenhoofd bereikte.

Het was het stoomschip „Rio”, dat van Brazilië komend, een aantal Fransche havens had aangedaan.

Het einddoel van het groote schip was Dover, waar het de rest der passagiers zou afzetten.

Maar eerst moest het stoomschip in de haven van Calais blijven liggen, om daar eenige ladingen te lossen.

Het oponthoud zou minstens zes-en-dertig uur duren, doch het kon ook langer zijn.

Maar er waren passagiers, die graag zoo lang wilden wachten. Zij verkozen den overtocht op de veilige reuzenboot boven die op een klein schip, vooral zij, die last hadden van zeeziekte.

De agenten waren reeds van boord gegaan en brachten de scheepslijsten over naar het havenkantoor. Daar kon ieder de lijst der passagiers inzien.

Juist trad een heer het bureau binnen.

Hij was zeer goed, bijna elegant gekleed, maar zijn brutaal uiterlijk was opvallend en de ruwe handen schenen niet bij de voorname kleeren te passen.

De heer wachtte kalm totdat een andere passagier de lijst der passagiers had doorgeken en liep toen onverschillig naar de tafel, terwijl hij schijnbaar vluchtig de lijst bestudeerde.

Plotseling kwam er een boosaardige flikkering in zijn oogen, die door dichte wenkbrauwen waren overschaduwd.

„Henry Douglas”, sprak hij fluisterend, „passagier eerste klasse, hut U. Dat is hij!”

Een kwartier later had de vreemdeling een plaats besteld voor den overtocht naar Dover.

De stoomboot was reeds voor het grootste gedeelte verlaten door haar passagiers, de meesten van hen waren in Zuid-Frankrijk aan land gegaan.

Van de eerste klas hutten schenen nog slechts weinige bezet en deze waren door leege hutten van elkaar gescheiden.

De vreemdeling scheen van dit alles volkomen op de hoogte te zijn en dat was ook niet moeilijk, want bij den naam van elken passagier stond vermeld of hij nog op de stoomboot was of dat hij reeds aan land was gegaan.

Dit had de man met zijn Argusoogen dadelijk gezien.

Het was reeds laat in den middag, toen hij de passagierslijst bestudeerde. Hij begaf zich onmiddellijk aan boord om zijn hut te zien.

Misschien was het slechts toeval, dat deze zich vlak bij de hut bevond van den jongen Engelschen edelman, die, als van den dood herrezen, naar zijn vaderland terugkeerde.

De vreemdeling sprak met den hofmeester.

„Ja, ik slaap vannacht aan boord”, sprak hij tot den man, die de hut voor hem opende.

„Het is een aangenamer verblijf dan aan land, vooral omdat ik daar geen goed onderdak heb gevonden.

Ik neem niet deel aan het souper, ik heb nog boodschappen te doen in Calais, zoodat ik eerst laat in den avond terugkom.”

De hofmeester maakte een diepe buiging, toen hij een goede fooi ontving en na eenige minuten was de gentleman reeds weer in den dikken mist verdwenen.

Een half uur later kwam opnieuw een passagier aan boord, die ook den overtocht naar Dover wilde maken.

Volgens het uiterlijk was het een bejaarde, zeer goed gekleede heer, die echter lijdend scheen te zijn.

Hij hinkte een beetje en hoestte ook, koos ook een hut uit, niet ver van die van den jongen Douglas.

Hij bleef aan boord, en trok zich weldra in zijn

hut terug onder voorwendsel, dat hij zeer vermoeid was en na de lange reis vroeg wilde gaan slapen.

Zoo werd het avond.

De weinige passagiers, die nog op de reuzenstoomboot waren gebleven, kwamen bijeen in de eetzaal. Onder hen bevond zich ook Henry Douglas.

De jonge man scheen een avontuurlijk leven te hebben geleid, dat bewees zijn donkerbruin gelaat, de energieke uitdrukking der oogen en zijn zelfbewust optreden.

Maar toch was hij zeer terughoudend en sprak hij weinig of niet. Hij antwoordde nauwelijks op de nieuwsgierige vragen, welke eenige Franschen tot den interessanten medereiziger richtten.

In elk geval was Henry Douglas vroeg gerijpt, ernstig en had hij een harde leerschool in het leven doorloopen.

Hij trok zich reeds vroeg terug in zijn hut en het duurde niet lang of er heerschte diepe stilte op het stoomschip.

De vochtige, dichte nevel scheen overal door te dringen.

De passagiers hadden het koud in de groote eet- en rookzalen en langzamerhand waren zij in hun hutten verdwenen om hun legerstede op te zoeken.

Om tien uur keerde de vreemdeling, die de passagierslijsten zoo nauwkeurig had doorgekeken, aan boord terug.

Hij begaf zich na korten tijd naar zijn kajuit en liet het bevel achter, dat hij den volgenden morgen niet gewekt wenschte te worden.

Beneden in de gangen zag men hier en daar een der kleine veiligheidslampen, die gedurende den nacht hun spaarzaam licht verspreidden.

En in dit matte schijnsel zweefde een zwarte gestalte door de lange gang, waarop de deuren der hutten uitkwamen.

De donkere schaduw gleed voort alsof hij op gumzolen liep, dikwijls staan blijvend en dan weer verder sluipend, naderde hij voorzichtig de deur, waarna achter de jonge baronet Henry Douglas sluimerde.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Levensredder of dief.

Vlak bij de hut gekomen, bleef de donkere gestalte luisterend staan.

Nu werd de deur van de hut geruischloos geopend en de gedaante verdween er achter.

Het vertrek, dat de indringer nu binnentrad, was evenals alle eerste klas hutten vrij weelderig ingericht, hoewel het slechts als slaapvertrek dienst deed.

Op den achtergrond verborg een zwaar gordijn het bed en men hoorde de rustige ademhaling van den slapende.

Het was donker in de hut, maar de vreemdeling scheen goed den weg te weten.

Hij stiet tegen geen enkel voorwerp aan, hoewel hij voortdurend met de handen voor zich uit tastte.

Hij onderzocht de kleeren van den jongen baronet, die aan den kapstok hingen, en eindelijk scheen het, alsof hij iets van zijn gading had gevonden, wat hij in zijn zak stak.

Plotseling ging hij terug, door de nog steeds openstaande deur, snelde door de gang en verdween in zijn hut.

Het was dezelfde man, die voor de inscheping de passagierslijsten had doorgelezen. Blijkbaar was het eenige doel van zijn reis dit nachtelijk bezoek.

Hij legde zijn buit op de tafel van zijn hut en bij het schijnsel van de electricische zaklantaarn zag men twee roodleeren portefeuilles. Een daarvan was tamelijk omvangrijk en bevatte naar het uiterlijk te oordeelen slechts papieren. Toen de dief echter de tweede opende, slaakte hij een kreet van vreugde.

Met koortsachtige haast onderzocht hij nu de documenten der andere portefeuille.

Deze waren meest alle oud en geel geworden, maar met groote zorgvuldigheid bewaard.

„Hij heeft het mij gemakkelijk gemaakt,” mompelde hij. „Geen sprake van wantrouwen. Hij heeft zich verlaten op de gesloten deur van de hut en er niet aan gedacht, dat hem, den eersteklas passagier aan boord van een groote stoomboot, een dergelijk avontuur kon overkomen,

Ik heb de papieren en het geld.

Maar zal Fred Rogers daarmee tevreden zijn? Zal hij mij de belooning wel geven, als hij hoort, dat de erfgenaam nog leeft?”

Hij dacht een oogenblik na en had toen zijn besluit genomen.

De uitdrukking van zijn brutaal gezicht was hard en wreed.

Zorgvuldig verborg hij de beide portefeuilles in den zwarten rok, die zijn athletische gestalte nauw omsloot. Nu zette hij een lichten hoed op het hoofd en nam een opgevouwen mantel over den arm. De zolen zijner schoenen waren van gummi.

„In dezen mistigen nacht kan ik het schip wel verlaten,” fluisterde hij. „In mijn koffer zal men niets dan steenen en waardelooze lompen vinden.”

De zaklantaarn gaf weer haar licht, toen de in het zwart gekleede een langen, kunstig bewerkten dolk te voorschijn haalde.

Daarop doofde hij het licht weer uit.

En weer gleed de donkere schaduw door de deur der hut, langs de gang en naar de deur van de hut van den slapenden baronet.

Plotseling bleef hij staan. Het was hem, als had hij achter zich een nauwelijks merkbaar geluid vernomen — maar neen — hij moest zich vergist hebben, alles was doodstil.

Gerustgesteld ging hij verder en betrad opnieuw de hut.

Onhoorbaar als een kat sloop hij naar het bed, waaruit de diepe, gezonde ademhaling van den s'apende klonk.

Nu boog de misdadiger zich voorover, langzaam hief hij zijn arm op om den noodlottigen stoot toe te brengen — — — daar hoorde hij weer datzelfde vreemde geluid.

De moordenaar keerde zich om — en op het volgende oogenblik hoorde men iemand diep ademhalen.

Er viel iets op den grond, een meubelstuk werd

omvergeworpen, daarop volgde een kreet als van een persoon, die plotseling gewond wordt.

De slaper richtte zich met een schrik in zijn bed overeind, terwijl hij op den knop van het elektrische licht drukte.

Het was nu licht geworden in het vertrek en de rechterhand van den baronet omknelde reeds den greep van een revolver, die des nachts altijd naast zijn bed lag.

Het gordijn was opzij geschoven en Sir Henry Douglas richtte het wapen op een man met witten baard, die juist van den vloer opstond. (*Zie het titelblad.*)

Tegelijkertijd gleed een schaduw de deur uit.

„Wat — dieven — spitsboeven hier op de boot?” riep de overvallene uit. „De deur is open! Halt, niet van de plaats! Een enkele poging om te vluchten en ik schiet!”

De loop van het wapen was gericht op het hoofd van den indringer.

Nu keek deze Sir Henry Douglas met vollen blik aan.

„Het was beter geweest als gij iemand anders tot mikpunt hadt genomen, Sir Douglas,” sprak hij met een eigenaardige uitdrukking in zijn stem. „Een noodlottig toeval belette mij om den man, die u een nachtelijk bezoek bracht, in zijn plannen te dwarsboomen, maar ik geloof, dat ik nog op het laatste oogenblik ben gekomen.”

„Niet van de plaats!” viel hem de baronet, die nauwelijks naar hem luisterde, in de rede. „De deur is met geweld geopend, dat is voldoende! Niet van de plaats, of ik schiet en ik ben een goed schutter. Denk daaraan, schurk!”

De grijze man kreeg een schok, alsof hij door een bliksemstraal was getroffen.

Henry Douglas echter snelde naar den kleerenstandaard, den geheimzinnigen indringer steeds in het oog houdend en zijn revolver op diens hoofd richtend.

„Bestolen! Bestolen!” riep de jonge man uit. „Mijn portefeuille met mijn bespaard geld en de tasch met documenten! Alles is verdwenen! Geef mij onmiddellijk het gestolene terug, ellendeling!”

De loop van de revolver raakte nu bijna het voorhoofd van den ouden man aan.

„Geef het gestolene terug!” riep hij nogmaals met grooten nadruk en op een bevelenden toon, dien hij waarschijnlijk in verre werelddeelen in duizend ge-

varen had geleerd. „Terug het gestolene! Onmiddellijk!”

„Ik heb niets gestolen!” klonk het terug. „Als gij uw have en goed mist, Sir, dan heeft een ander het meegenomen. Ik heb u al gezegd, dat ik helaas een oogenblik te laat kwam, om dit te beletten. De kerel ontglipte mij als een aal. Ik geloof, dat hij met een wapen naar mij heeft gestoken, doch hij heeft mij slechts geschramd. Kijk, het is niet erg.”

De man hief zijn linkerhand een weinig op en het viel Henry Douglas ondanks zijn opgewondenheid op, dat die hand opvallend blank en aristocratisch was.

Een roode streep vertoonde zich tot aan den pols en men zag er eenige bloeddruppels langs vloeien.

„Kom,” riep Douglas woedend, „ik ben er niet de man naar om zulk een comédie te gelooven. Geef mijn eigendom terug, spitsboef!”

Langzaam hief de aangesprokene de handen op. Douglas dacht, dat hij zijn buit te voorschijn zou halen.

Maar er gebeurde iets onverwachts.

De grijze baard viel plotseling van het gelaat van den man en tegelijkertijd ook de pruik en Henry Douglas keek verbaasd in een scherp geteekend, baardeeloos, jeugdig gelaat.

„Kent gij mij, baronet?” vroeg een diepe stem. „Herkent gij mij?”

De baronet stond sprakeloos, totdat hij eindelijk met moeite kon zeggen:

„Dat gelaat — die stem — — Is het mogelijk? Maar dat is al tien jaar geleden. Neen, ik vergis mij niet, het is Lord —”

„Lord Lister, ja zeker,” antwoordde de jonge man, „uw vroegere vriend, baronet Douglas. En veel zou anders zijn gegaan, als ik zoo even niet gestruikeld was.”

Op het gelaat van den baronet lag weer wantrouwen te lezen.

„Het is misschien een gelijkenis,” mompelde hij, „tien jaar is een heele tijd en — en —”

„Neen, het is geen vergissing,” klonk het antwoord. „Lord Lister staat hier werkelijk voor u. Ik heb door een toeval dingen gehoord, die mij naar Calais deden reizen. Ik wachtte reeds twee dager op de stoomboot en ook op u. Ik wilde u waarschuwen en zoo mogelijk met raad en daad terzijde staan — niet alleen ter wille van onze vriendschap.”

De baronet keek hem vragend aan.

„Gij hebt een oom gehad,” vervolgde Lord Lister,

„die tot de rijkste edellieden van Engeland behoorde. Die oom is eenigen tijd geleden gestorven.”

„Mijn oom? Dat wist ik niet!” riep Sir Douglas uit. „Ik was op den terugweg en wilde mij met mijn oom verzoenen. Helaas, te laat, te laat!”

Hij zweeg een oogenblik en vervolgde toen:

„Maar wie bewijst mij, dat ik werkelijk tegenover Lord Lister sta? Ik wil nu mijn beide portefeuilles terug hebben! Uw binnendringen in mijn hut is verdacht! Wat wildet gij hier?”

„Alleen u redden, baronet. Maar fouilleer mij!” sprak de Lord.

Douglas antwoordde niet; doch naderde vastbera- den den vreemdeling, het wapen gereed om te schieten en doorzocht de zakken van den geheimzinnigen persoon.

Hij vond niets verdachts, doch juist dit maakte den jeugdigen edelman woedend.

„In elk geval is hier een medeplichtige geweest,” sprak hij.

„Er waren hier twee dieven. Gij zijt mijn gevangene, ik zal u overgeven aan het personeel van het schip. Blijf rustig staan, ik houd mijn wapen gereed!”

Ruggelings en met de revolver steeds in de hand, ging Sir Douglas naar den knop der electriche bel.

Doch op ernstigen toon sprak Lister:

„Bel nog niet, luister eerst naar mij. Het handelt om uw toekomst, misschien zelfs om uw leven.”

Sir Douglas aarzelde en wierp een doordringenden blik op het edele gelaat van Lord Lister.

„Goed,” sprak hij, „ik luister naar u, vertel mij, wat gij mij te zeggen hebt, daarna zal ik handelen. Tracht niet te vluchten, dan schiet ik u onmiddellijk neer. Begin maar met uw verhaal —”

En terwijl het reusachtige schip de golven door- kliefde, zaten in de kajuit twee mannen tegenover elkaar in een ernstig gesprek totdat de morgen aan- brak.

ZESDE HOOFDSTUK.

De geheimen van Woodhouse.

Aan het station waren verscheiden reizigers uitge- stap, waaronder een man, die uit de coupé sprong, voordat de trein stil stond.

Met snelle schreden liep hij naar het stationsgebouw.

Daar wachtte een licht wagentje, met twee vurige paarden bespannen, gemend door een in een wijden mantel gehulden man, die zijn hoed diep over het voorhoofd had getrokken.

Toen het rijtuig zich zoo snel mogelijk voortbewoog, schoof de koetsier zijn hoed achteruit en het gemeene gezicht van Red Rogers kwam te voorschijn.

„Hoe staat het er mee, Dick?” vroeg hij. „Ik heb je telegram al ontvangen en mijn vreugde was groot. Je hebt dus alles?”

„Ja,” antwoordde Dick, „de zaak is in orde. Ik heb een portefeuille, die alle papieren van baronet Douglas bevat.”

„Waarom ben je zoo lang weggebleven?” vroeg Rogers. „Geef mij de portefeuille!”

„Daar is geen haast bij,” klonk het antwoord, dat op vijandigen toon gegeven werd. „Ik heb de portefeuille niet bij mij, die is in veilige bewaring.”

„Wil je mij soms afpersen?” vroeg Rogers woedend. „Dat laat ik me niet welgevallen, begrepen? Jij hebt trouwens niets aan de portefeuille, of wil je misschien doorgaan voor den erfgenaam van Sir Douglas, nadat je hem —”

Hij maakte een beweging, alsof hij een dolk gebruikte.

„Nee, je vergist je, dat heb ik juist niet gedaan,” bromde de ander.

„Wat zeg je? Je hebt niet — —? Vervloekt! Dat is niet volgens afspraak,” siste Rogers. „Waarom heb je je belofte niet gehouden? Je hebt er toch zeker wel

de gelegenheid voor gehad. Als je de documenten hebt kunnen stelen, moest ook het andere mogelijk zijn. Vervloekt!"

Rogers was woedend, maar Dick antwoordde:

„Dat is een lang verhaal, wat ik nu niet kan vertellen. Ik werd op het laatste oogenblik gestoord. Ik maakte, dat ik wegkwam en was blij, toen ik het schip verlaten had en veilig in Dover was aangekomen.

Toen de „Rio" daar eveneens binnenliep, zag ik den jongen baronet goed en wel aan land komen."

„Was hij niet wanhopig?" vroeg Rogers, „ging hij niet naar de politie?"

„Dat zal hij wel in Calais gedaan hebben, maar daar heb ik mij niet om bekommerd. Hij heeft een gekleurden Braziliaan bij zich. Misschien heeft die mijn aanslag verhinderd.

De baronet reisde naar Londen, waar hij slechts kort bleef.

Daarop ging hij met zijn Mulat naar het station en heb met hem in denzelfden trein gezeten. En nu is hij op weg naar Woodhouse!"

„Vervloekt!" mompelde Rogers.

„Hij heeft geen papieren meer," vervolgde Dick. „Alles zit in de portefeuille. Maar hij zal zijn recht op een andere manier eischen! Misschien is hij zoo onnoozel om te denken, dat hij met open armen als de rechtmatige erfgenaam ontvangen zal worden."

„Mr. Windham en ik blijven voorloopig op Woodhouse, waar Sir Robert Campbell zich reeds heer en meester gevoelt."

Plotseling fluisterde Dick zijn medepligtige in het oor:

„Woodhouse is een rustig gelegen bezitting en niemand weet iets van het bestaan van den erfgenaam. Daar heb ik gemakkelijk spel, mr. Rogers, begrijpt ge mij?

Wat mij op de stoomboot niet gelukte, kan hier ingehaald worden. Het oude slot Woodhouse verbergt al zoo menig geheim."

„Wij hebben geen verdere hulp, want Jim en Tom zitten achter slot en grendels. Het is een geluk, dat zij zoo te vertrouwen zijn, anders had het met mij leelijk kunnen afloopen. En niemand anders dan die vervloekte Raffles heeft hier de hand in het spel!"

„Wat, Raffles?" riep Dick. „Hoe is dat in zijn werk gegaan?"

„Dat zal je op Woodhouse wel hooren," antwoordde Rogers. „Ik zei immers, dat daar ook mr. Windham is en die is in het allerslechtste humeur.

Raffles heeft hem een bezoek gebracht, zijn brandkast geopend en den inhoud gestolen. Ja, het was heusch Raffles!"

„De duivel hale dien kerel," vloekte Dick, „maar in elk geval kunnen wij van hem nog heel wat leeren."

Het duurde bijna drie uur, eer in de verte de omtrekken van een oud kasteel zichtbaar werden.

Dat was Woodhouse, de grootsche, uitgestrekte bezitting van den overleden baronet Douglas en deze heerlijkheid stond nu totdat er een erfgenaam benoemd zou zijn, onder tijdelijk beheer van mr. Windham.

Een oude bediende nam de paarden en het rijtuig van hen over.

Dick echter volgde haastig Fred Rogers, die hem naar een behaaglijk verwarmde kamer bracht.

„Hij zal spoedig hier komen met zijn Mulat," had Dick juist verteld.

„Des te beter," antwoordde Rogers, „maar Sir Campbell is ook hier en hij wacht met ongeduld op nadere berichten. Je moet hem zelf maar vertellen, dat zijn neef nog tot de levenden behoort."

„Dat zal ik doen," bromde Dick. „Het testament is echter de hoofdzaak. Zou daar niet een kleinigheid in te veranderen zijn? Zoo'n naam is gauw uitgeveegd en een andere ervoor in de plaats gezet."

„Daarvoor is mr. Windham niet te vinden," sprak Rogers. „Hij wil voor de wereld altijd een eerlijk man blijven, dat weet je wel.

Maar er is hier nog iemand, die je kan helpen en wier hulp niet genoeg te waardeeren is: mijn bruid, Betsy Long."

„Prachtig!" riep Dick, die deze persoon scheen te kennen. „Dan is de zaak al half gewonnen. Mrs. Long is zooveel waard als Tom en Jim te zamen. Nu ben ik gerust!" —

Twee uur later hoorde men een rijtuig naderen en eenige minuten later stapte de jeugdige erfgenaam uit met zijn gelen bediende, die zich met de bagage bezighield.

„Wien kan ik aanmelden?" vroeg Rogers, die als bediende fungeerde. „Hebt gij een bijzondere reden om het onder beheer staande landgoed op te zoeken?"

„Inderdaad," antwoordde de jonge man met groote kalmte en zelfbeheersching. „Ik ben Sir Henry Douglas, de neef van den overleden baronet en ik wil hier een en ander vernemen omtrent de laatste levensdagen van mijn oom."

„Wat? Sir Henry Douglas?" riep Rogers schijnbaar verbaasd uit. „Pardon, mijnheer, ik denk, dat gij

schertst. Voor zoover mij bekend is, behoort de neef van den overleden baronet sinds jaren niet meer tot de levenden."

„Dat is een abuis," antwoordde de jonge Douglas kalm, „als een dergelijk bericht naar Europa kwam, was het valsch. Ik ben in den oorlog tegen Argentinië zwaar, maar niet doodelijk gewond. Zodoende is zeker dat valsche gerucht verspreid."

Rogers haalde de schouders op en verzocht den bezoeker binnen te gaan, waarbij een hoonlach op zijn gelaat verscheen.

Sir Henry zag dat niet, maar zijn bediende keek plotseling van de bagage op en het scheen, alsof de oogen van den Mulat vonken schoten.

Rogers geleidde den bezoeker de trap op en bracht hem in een groote hall, waar mr. Windham bij de kachel zat.

De advocaat was in een zeer slecht humeur.

Hij dacht nog steeds aan den vermetelen diefstal, aan het openen van de gepantserde brandkast en verwenschte Raffles, den grooten onbekende, in den diepsten afgrond van de hel.

Hij beantwoordde nauwelijks den groet van Sir Henry en wees hem met de hand een zetel aan, terwijl de bezoeker herhaalde, wat hij zoo even tot Rogers had gezegd.

„Dat is werkelijk zeer interessant, mijnheer," sprak hij. „Gij zijt dus van den dood herrezen, zooals men dat noemt. Wij kregen kort na den dood van den ouden baronet bericht, dat gij waart gesneuveld in den oorlog tusschen Argentinië en Brazilië.

Gij hebt zeker al uw legitimatie-papieren meegebracht?

De overledene, wiens zaakwaarnemer ik altijd ben geweest, heeft mij meermalen verteld, dat zijn neef alle familiepapieren meegenomen had naar Brazilië.

Ik hoop, dat gij die documenten zorgvuldig hebt bewaard."

„Ja, ik bezat die stukken nog toen ik den terugtocht aanvaardde. Maar in de haven van Calais zijn ze mij op onverklaarbare wijze ontvreemd."

„Dat is merkwaardig en zeer te betreuren en nu hebt gij geen legitimatie-bewijzen meer?" vroeg Windham met een loerenden blik.

„Ik zou van uit Brazilië, waar ik officier was, stukken kunnen laten komen, die mijn beweringen bewijzen. Er zijn in Brazilië verscheidene lieden die hooge betrekkingen bekleeden en die door hun handteekening

willen bevestigen, dat ik werkelijk Sir Henry Douglas ben."

„Wie weet?" riep de advocaat uit. „Gij zijt tien jaar in Brazilië geweest.

Toen gij vertrokt, waart gij een jongeling van achttien jaar en in tien jaar verandert men zeer, vooral in de tropen.

Het is niet onmogelijk, dat baronet Douglas zijn neef, die zijn naam draagt, tot erfgenaam van Woodhouse en alle andere bezittingen heeft benoemd.

Maar ik herhaal u nogmaals, dat gij groote moeilijkheden zult krijgen.

In het gunstigste geval zult gij een lang proces moeten voeren, en dat kost veel geld.

Als beheerder van deze bezitting moet ik onpartijdig blijven en gij zult zeker begrijpen, mijnheer, dat ik u voorloopig als vreemdeling moet behandelen.

Ik hoop, dat ik mij duidelijk heb uitgedrukt."

„Zeer duidelijk," antwoordde de jonge man, zonder zijn kalmte te verliezen.

„Ik kan zeker niet op Woodhouse, waar ik mijn kinderjaren heb doorgebracht, blijven? Ik zal elders onderdak gaan zoeken!"

„Nee, dat is niet noodig!" riep Rogers, die bij de deur stond. „In het naastbijzijnde dorp zult gij geen logies vinden. Gij kunt gerust op de bekende Engelsche gastvrijheid rekenen en in Woodhouse blijven totdat alles beslist is.

Hier zijn logeerkamers genoeg en ik zal onmiddellijk bevel geven, dat voor u en uw bediende gezorgd wordt."

„Ik ben u zeer dankbaar," antwoordde Douglas. „Dat is zeer goedig van u. Daar ik het graf van mijn oom wil bezoeken en nadere bijzonderheden omtrent zijn laatste levensjaren wil vernemen, zal ik voorloopig van uw aanbod gebruik maken, doch zelf de onkosten betalen.

Ik heb de eer, Mr. Windham."

Hij boog vluchtig voor den advocaat, die den groet evenzoo beantwoordde.

Rogers had de hall reeds verlaten.

„Nu is hij ons!" dacht de laatste zegevierend. „Hij is hier en ik zal er voor zorgen, dat hij Woodhouse niet meer verlaat!

De gelijkenis met den overledene is groot, een bedrieger is hij niet.

Woodhouse is de val, die achter hem dichtklapt, Voor de rest kunnen Dick en Betsy zorgen."

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Ongezellige nachten.

In Woodhouse waren weinig bedienden, juist genoeg om voor het huishouden van Sir Robert Campbell te zorgen.

De meeste vertrekken waren gesloten en de bewoners gebruikten alleen het middelste gedeelte van het gebouw.

Rogers had, toen hij de hall verliet, dadelijk den bewusten Dick opgezocht.

„Nu moet je je rol goed spelen”, fluisterde hij hem toe. „Ik heb den bedienden al verteld, dat je voorloopig slotbewaarder bent en die stommelingen zullen je geen onaangenaamheden bezorgen.

Het ligt nu op jouw weg, den indringer onschadelijk te maken, maar sluw, hoor je? Wij kunnen het niet geheim houden, als hier — — een ongeluk mocht gebeuren.”

„Ja, ja, ik zal voor alles zorgen”, antwoordde Dick peinzend.

„Het slot is zeer oud, nietwaar? Nu moet onzen gast een kamer worden aangewezen, die ikzelf uitzoek.

Men kan Sir Douglas intusschen eenige ververschingen aanbieden en hem dan nog tot den avond in het middengebouw aan den praat houden.

Bezorg mij de sleutels van de ongebruikte kamers.”

„Die zal ik dadelijk halen”, antwoordde Rogers, die hier een groote rol scheen te spelen.

Na eenigen tijd kwam hij met een grooten bos sleutels terug.

„Naar den linkervleugel”, sprak Dick. „Dit deel van het slot is het oudste, wij zullen daar wel iets vinden.”

Een kwartier later bevonden de beide heeren zich in een groote, ruime kamer.

„Hier is het zeer bouwvallig”, sprak Rogers. „De balken dreigen hier en daar in te storten en dat is niet te verbazen, want het gebouw is ontzettend oud.”

„Dat komt mij uitstekend te pas”, antwoordde Dick. „Deze kamer wil ik eens nauwkeurig bekijken.”

Een uur daarna waren een paar meiden druk bezig de kamer in orde te maken. Zij maakten de meubelen

schoon, haalden de overtrekken van de stoelen en sofa's en maakten het bed gereed.

Rogers en Dick kwamen nog eens kijken en wisselden een blik van verstandhouding.

„Waar slaapt de gele bediende van den baronet?” vroeg Rogers, toen zij de kamer weer hadden verlaten.

„Ergens in het middengebouw”, luidde het antwoord. „Om hem behoeft ge u niet te bekommeren, dien kleurling neem ik voor mijn rekening.” — —

„Maar geen geweld plegen”, fluisterde Rogers, „dat zou kunnen opvallen.”

„Is niet noodig”, meende Dick. „Mocht Sir Douglas een ongeluk overkomen, dan moet de gele Braziliaan Woodhouse verlaten en zien, waar hij blijft.” —

Sir Douglas voelde zich bitter gestemd bij de gedachte, dat hij hier slechts geduld werd, want hij vermoedde, dat zijn oom hem tot erfgenaam had benoemd.

Hij sprak weinig en wisselde slechts een paar vluchtige woorden met Antonio.

Het avondeten werd hem in de hall gebracht, Mr. Windham liet zich niet zien.

Later kwam een bediende met een kandelaar om hem naar zijn kamer te brengen.

Sir Douglas had hier dikwijls als kind gespeeld.

„Hier zijn de kamers, welke voor u bestemd zijn, mijnheer,” sprak de bediende, het licht op een tafel zettend. „Hebt gij nog iets te bevelen?”

Antonio was hem naar de kamer gevolgd en gaf met zijn oogen een waarschuwend teeken, dat Douglas niets moest vragen.

„Neen, niets,” antwoordde deze. „Waar blijft mijn bediende?”

„In het middengebouw, daar is een kamer voor hem in orde gebracht,” luidde het antwoord.

„Daar bevinden zich ook de andere dienstbodenkamers.”

De bediende ging heen, terwijl Antonio zich schijnbaar met de koffers bezighield.

Hij luisterde naar de schreden van den zich verwij-

derenden bediende, keek door het sleutelgat en schoof den grendel voor de deur.

„Wat hadt gij den bediende nog willen vragen?” vroeg de Mulat plotseling in onberispelijk Engelsch.

Sir Douglas antwoordde:

„Ik was verbaasd. Ik herinner mij, dat dit gedeelte van het slot zeer bouwvallig is en het verwonderde mij, dat men een gast hier brengt.”

„Dat vermoedde ik reeds,” antwoordde Antonio kalm. „Daarom waarschuwde ik u met mijn oogen. Een dergelijke vraag behoeft niet gedaan te worden.

Dat de muren en vooral het plafond zeer bouwvallig zijn, zag ik met één oogopslag.

Maar wij zullen nog zachter praten, want de muren zullen hier wel ooren hebben.”

Nu boog zich de jeugdige erfgenaam naar den kleurling toe en fluisterde:

„Ik ben er nu vast van overtuigd, dat gij Lord Lister, de vriend uit mijn jeugd, zijt, maar waarom al dit geheimzinnige, dat ik niet begrijp? Waarom voert gij uw ouden naam, Lord Lister, niet meer?”

Het was alsof een glimlach over het gele gelaat van den Braziliaan gleed en even zacht antwoordde hij:

„Gij begrijpt mij niet! Dat wil ik wel gelooven, sir! Maar het gaat niet u alleen zoo! Vraag Mr. Baxter in Londen maar eens, die begrijpt mij ook nooit!”

En hij lachte hartelijk.

Maar Sir Douglas vervolgde:

„Is uw vermogen misschien uitgeput? Doch dat kan ik ook niet aannemen, want gij hebt mij zelf immers van veel geld voorzien. Hoe had ik anders naar Engeland en naar hier kunnen komen?”

Maar spreek dan toch, geef mij eindelijk een verklaring, ik voel mij zeer aan u verplicht.

Ik wil uw vriend zijn — maar vertel mij uw geheimen!”

„Geen woord meer,” antwoordde de Mulat. „Ik ben Lord Lister, maar wie Lord Lister is — zult gij misschien eerst veel later vernemen. Ik herhaal u wat ik in dien nacht tot u zei: uw oom heeft eenmaal mijn ouders een vriendendienst bewezen en daarvoor wil ik mij dankbaar betoonen.

En dan nog iets, Sir Douglas: ik ben gewend, onderdrukten en bedrogenen te helpen, zelfs met levensgevaar, daarin zie ik mijn plicht.

Misschien zal eenmaal de tijd komen, waarin gij een verrassend nieuwtje hoort en dan zult gij denken aan hetgeen ik u heden heb gezegd.

Maar nu het gewichtigste:

En denk wel aan hetgeen ik u raad. Ik kan niet hier blijven, ik zal naar de kamer gaan, die men mij, den bediende, heeft aangewezen. Ik moet mijn rol nu tot het eind blijven spelen. Er blijft ons niet veel tijd meer over. Zoodra ik weg ben, moet gij twee lampen uitdooven. Ook moet gij de vensterluiken sluiten, opdat het hier volkomen donker is. Een kaars laat gij branden en dan gaat gij in bed liggen.

Blijf er echter slechts eenige minuten in, daarna moet gij weer opstaan. Doe alsof gij niet met licht kunt slapen en blaas ook nog de laatste kaars uit.

Als dat gebeurd is, dan moet gij een plaatsje zoeken, liefst in de huiskamer. Hul u in een mantel en houd u rustig. Als mijn vermoedens uitkomen, dan is het goed — zoo niet, dan is deze voorzichtigheid niet nutteloos geweest. Ik vertrouw den schurk niet.

Dus — let goed op, er dreigt gevaar! Al het andere zal wel terechtkomen.”

Sir Douglas wist nu, dat het Lord Lister, de vriend zijner jeugd, was geweest, die niets had te maken met den dief op het schip en die hem hier in het uur des gevaars verstandig ter zijde stond. Het was Lord Edward Lister, die zijn redder zou worden.

Raffles had de kamer verlaten, de baronet grendelde de deur achter hem, ontdeed zich van eenige zijner kleedingstukken en doofde twee kaarsen uit.

De derde liet hij branden, rommelde nog een beetje in de geopende koffers en wierp zich eindelijk, schijnbaar vermoeid, op het bed.

Daar lag hij eenige oogenblikken, stond echter weer op, geeuwde eenige keeren, keek naar de gesloten vensterluiken en blies daarna ook de laatste kaars uit.

Van den ouden slottoren sloeg de klok het middernachtelijk uur.

Nog dreunde de laatste slag dof door de ruimte, toen het in de kamers, die den jongen baronet waren aangewezen, vreeselijk begon te kraken.

Het scheen, dat de geheele vleugel van het kasteel in elkaar zou storten. Maar dit geluid werd noch door de bedienden, noch door Mr. Windham vernomen.

Ook Sir Campbell hoorde er niets van, deze sliep in de zachte kussens en droomde van den tijd, waarin hij als eenig erfgenaam kon beschikken over de reusachtige inkomsten van Woodhouse.

In den linkervleugel van het slot kwamen twee gestalten de trappen af.

In groote haast snelden zij een paar kleine, onge-

bruikte gangen door en kwamen zoo met een grooten omweg naar het midden van het gebouw.

Daar hoorde men nog een zacht gefluister, daarna het dichtslaan van twee deuren en daarop heerschte weer doodsche stilte. —

De morgen brak aan, grijs en mistig, zooals het in Engeland in den herfst gewoonlijk het geval is.

Het werd acht uur, voordat men in de gangen de slaperige gezichten der bedienden zag.

Nu kwam ook Dick te voorschijn, die zijn rol als slotbewaarder voortreffelijk speelde.

„Gauw, luiaards!” riep hij tot de bedienden, „maakt het ontbijt gereed voor Mr. Windham en allereerst voor Sir Robert Campbell. Men moet het ontbijt voor onzen gast naar zijn kamers brengen.”

Dick noemde met opzet geen naam, geen der bedienden zou hooren dat de vreemdeling, die gisteren was aangekomen, den naam droeg van den overleden gebieder.

Onverwacht kwam Antonio, de Mulat, te voorschijn. Hij sprak gebroken Engelsch en zijn bewegingen waren linksch en onbeholpen.

„Antonio zal zijn gebieder het ontbijt brengen”, sprak hij tot den bediende, die zich gereed maakte, Dick's bevelen uit te voeren.

De „slotbewaarder” wendde zich af.

„Mooi, mooi”, fluisterde hij, „des te beter. Hij zal

wat moois vinden. Het had niet veel gescheeld, of ik was zelf neergeschoten.”

Na een poosje kwam een bediende uit de keuken, die den Mulat een presenteerblad gaf, waarop een theepot, een kopje en broodjes stonden.

Antonio nam het aan en liep rustig door de eindeloze gang, die naar den linkervleugel van het slot voerde.

Dick was verdwenen, maar na korten tijd dook hij weer op in een der zijgangen en in een oogenblik was Rogers aan zijn zijde.

„Nu snel”, fluisterde Dick. „Wij gaan nu door de smalle zijgang en kunnen van daar de deur zien. Die gele kerel zal eerst wel een paar keer kloppen en zich verbazen, omdat men hem niet opendoet.

Dan komen wij er toevallig op af. De deur zal in elk geval wel met geweld opengemaakt moeten worden.

Daar binnen echter is alles afgelopen!”

De beide mannen slopen door de lange, smalle gang, totdat zij op een plek kwamen, vanwaar zij de hoofdgang konden overzien.

Antonio kwam kalm aangelopen, met het presenteerblad en klopte aan de deur der vertrekken van Sir Douglas.

Daar binnen hoorde men vaste schreden en een oogenblik later stond de neef van den overleden slotheer op den drempel.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

De daden van den Grooten Onbekende.

Het was geen wonder, dat Rogers en Dick elkaar plotseling bij den arm grepen, alsof zij een spook zagen.

„Hij leeft”, kermde de bureauchef, „hij leeft, het is geen spook! Jij vervloekte gek, is dat je belofte houden? Je hebt de zaak verkeerd aangepakt en nog gebluft op het succes! De duivel moge je halen!”

„Nee, ik ben zeker van mijn zaak”, antwoordde Dick, die razend was van woede. „Ik durf er op zwe-

ren, dat het gewelf op de juiste plaats weggebroken is. Het bed moet met de geheele steenmassa bedekt zijn.

Ik kan het niet begrijpen, het is mij een raadsel, hoe de kerel er levend uit is gekomen.”

„Laten wij maken, dat wij weggomen”, fluisterde Rogers. „Ik geloof, dat die gele vent naar ons kijkt. Die man bevalt mij niet. Hij heeft onbetrouwbare oogen-
oogen.

Gisteren heb ik al gezien, dat hij af en toe geniepig om zich heen kijkt. Ik geloof niet, dat hij zoo onnoozel is als wij denken."

„Och kom", spotte Dick, „die halve neger is niets waard. De hoofdzaak is, dat wij den baronet uit den weg ruimen."

Het tweetal ging in de gang terug en Rogers begaf zich snel naar de kamers, die zijn chef, advocaat Windham, bewoonde.

Dick wilde Sir Campbell opzoeken, maar hij hoorde, dat deze nog sliep.

Rogers bleef in de zijkamer en wachtte met ongeduld op het oogenblik, waarop Sir Henry Douglas zou verschijnen.

Na een half uur kwam de jonge edelman, die met den advocaat een korten, koelen groet wisselde.

„Gij hebt mij gastvrijheid aangeboden", sprak Douglas, die den raad van zijn geheimzinnigen begeleider goed opvolgde, „gastvrijheid in een bezitting, die ik eenmaal als mijn tehuis beschouwde. Mocht deze gastvrijheid nog voortduren, dan verzoek ik om een andere, minder bouwvallige kamer.

In den afgeloopen nacht is namelijk het halve plafond van de kamer naar beneden gevallen en het was slechts — toeval, dat ik niet door den zwaren steenen last verpletterd werd."

Windham wist zich te beheerschen en hij wilde trouwens niets te maken hebben met de misdadige aanslagen, die men tegen den waren erfgenaam richtte.

Hij behoorde tot de menschen, die hoonlachend hun handen altijd in onschuld wasschen en het werk aan anderen overlaten, waarvan zij zelf het voordeel plukken.

„O, dat spijt mij zeer", antwoordde hij. „Natuurlijk blijft gij hier, totdat is gebleken of de eischen, die gij stelt, op waarheid berusten."

„Gij houdt mij dus voor een bedrieger?" vroeg de jonge edelman op scherpen toon.

„O, dat zou ik niet durven beweren", antwoordde Mr. Windham vriendelijk. „Ik ben een man van de wet en dus zeer voorzichtig.

Daar indertijd bericht kwam omtrent het overlijden van Sir Douglas, moet ik daarmee rekening houden.

Als gij u op elke wijze voldoende kunt legitimeeren, dan zou mij dat natuurlijk veel genoeg doen.

Zoolang kunt gij natuurlijk in het slot blijven.

Ik laat u een andere kamer aanwijzen.

Het is waar, in den linkervleugel is het metselwerk

een beetje bouwvallig, maar ik dacht niet, dat het zoo erg was.

Gij vindt daar echter wel andere kamers; in het middengebouw en in den rechtervleugel zijn de vertrekken bijna allemaal gegrendeld en afgesloten."

Het laatste was slechts gedeeltelijk waar, want er waren in het hoofdgebouw nog kamers genoeg, die Douglas kon gebruiken.

Rogers had alles mee aangehoord en nu zocht hij zijn misdadigen bondgenoot Dick op, die in de oude kamer was.

Daar trof hij ook reeds verschillende bedienden, die reeds van het nachtelijk voorval hadden gehoord.

Rogers beet zich op de tanden, toen hij het tooneel der verwoesting zag.

Het halve gewelf was neergestort, van het hemelbed was niets meer overgebleven dan een menigte houtplinters en verscheurd beddegoed, waarop een groote hoop oude steenen lag.

„Hoe is het mogelijk, dat hij nog leeft," mompelde Rogers.

„Dick heeft toch tegen middernacht de laatste verbindingen losgemaakt. Misschien is de slapende toch nog van te voren door eenig geluid wakker geworden en heeft hij zijn bed verlaten.

Maar waarom heeft hij toen geen alarm gemaakt? De zaak is in elk geval hoogst merkwaardig."

In het oude slot heerschte de stilte, die den storm voorafgaat.

Alleen Campbell, de erfenisjager, scheen nog goed geluimd te zijn, want hij had alweer een nieuw plan gemaakt en dat troostte den man.

Er was ook nog iets anders, wat hem vroolijk stemde.

Reeds vroeg in den morgen was er namelijk bezoek gekomen.

Campbell, die onophoudelijk geld verspilde in het gezelschap van mooie vrouwen en aan de speeltafel, had bezoek gekregen van een geldschietter.

Deze persoon was een hoogst onsympathieke verschijning, van onbekende afkomst, een man, dien men het best bij een roofvogel kon vergelijken.

Hij stond reeds van vroeger met den jongen Campbell in betrekking en had hem reeds groote sommen geleend, hopende op de groote erfenis.

„Goed, dat gij komt, Mr. Adams," riep Campbell, toen de geldschietter zijn weelderig ingerichte woning betrad. „Het werd hoog tijd, want het was weer eb in mijn kas."

Adams zette een komiek gezicht.

„Ik heb uw brief ontvangen,” sprak hij met nadruk. „De inhoud daarvan is zeer verblijdend. Gij zult dus spoedig de groote erfenis aanvaarden? Gij wordt de eigenaar van Woodhouse en alles wat daarbij behoort?”

„Natuurlijk,” antwoordde de dandy. „Dat is reeds beslist en ik word weldra in allen vorm tot erfgenaam benoemd. Eén ding zeg ik u, Adams, ik verlang groote bedragen van u, maakt gij bezwaren, dan hebben wij niets meer met elkaar te maken, want ik heb een massa aanbiedingen gekregen.

Zoodra ik mijn erfenis aanvaard heb, kom ik in het bezit van onmetelijke rijkdommen en dan voldoe ik al mijn schulden tot den laatsten cent.

Geef het geld dus maar gauw.

Gij weet, dat de groote wedrennen voor de deur staan en ik wil op paarden wedden.”

„En weer verliezen,” sprak Adams. „Gij hebt veel pech, Sir Campbell, gij wint zelden of nooit!”

„Dat gaat u niets aan!” stooft de ander op, „dat is mijn zaak. Nog één woord en ik schrijf naar Londen. Dan komt een half dozijn geldschieters hier en gij mist uw provisie en rente.

Neem dus een besluit!” —

Het resolute optreden van den gewetenloozen man miste zijn uitwerking niet.

„Ik doe het,” sprak Mr. Adams, „daarvoor ben ik hier immers gekomen. Ik ben bereid, de verlangde som te geven, maar het is mij alleen mogelijk, als ik u de helft in baar geld, de andere helft in edelsteen kan uitbetalen.”

„Wat? Alweer diamanten?!” riep Sir Campbell, onaangenaam verrast. „Dan moet ik er weer op verliezen?”

„Den verkoop wil ik wel op mij nemen,” antwoordde Adams. „Eenig verlies is echter onvermijdelijk. Maar wat hindert dat u, die zoo'n onmetelijk fortuin zult erven?”

Dan leggen een paar duizend pond immers geen gewicht in de schaal!”

„Afperser!” riep Campbell uit, „dat zal mij ongehoorde sommen kosten! Maar dat komt er niet opaan, nu ik zooveel geld te wachten heb.

Geef hier het geld, de diamanten en het schuldbevijs, dat ik moet teekenen.

Er is haast bij, ik wil nog heden mijn bedienden naar de renbanen zenden.”

Mr. Adams haalde een dikke portefeuille te voorschijn, die volgepropt was met banknoten.

Daarop kwam uit zijn zak een groote leeren beurs.

De geldschietster nam uit de eerste portefeuille een dikke bundel bankbiljetten, waarna uit de leeren een groot aantal edelsteen voor den dag kwam.

Campbell bekeek alles met brandende oogen.

Geld was nog het eenige wat dezen mensch belang inboezemde.

„Halt, wat is dat?” vroeg hij plotseling. „Krijg ik niet alles? Ik wilde een grootere som hebben. Ik zie, dat gij rijkelijk van geld zijt voorzien.”

Adams schudde het hoofd.

„Spijt mij zeer,” antwoordde hij, „maar ik moet nog naar Eeldon, ook die eigenaar heeft mij geschreven en ik heb hem een groot bedrag beloofd.”

„Die kan wachten,” riep Campbell. „Geef mij alles, Adams, het is de laatste keer.”

De geldschietster weigerde echter en de boemelaar moest voorloopig tevreden zijn met de bankbiljetten en de juweelen.

Hij scheen ook tevreden te zijn, want hij bood Adams aan, den nacht in Woodhouse te blijven, daar hij zeker zeer vermoeid zou zijn van de lange reis.

In stilte hoopte hij, den volgenden morgen of in den loop van den dag den woekeraar zoover te brengen, dat deze hem nog een grooter bedrag zou geven.

Toen Adams de kamers van den woesteling verliet, scheen het hem, alsof een schaduw zich verwijderde.

Hij was echter zoo met zijn gedachten bij de te behalen winsten, dat hij daar niet op lette. —

Sir Henry Douglas had een andere kamer gekregen. Deze werd door zijn begeleider eerst zorgvuldig onderzocht.

Dezen keer kon de rechtmatige erfgenaam van Woodhouse in bed slapen, maar eerst onderzocht de getrouwe Mulat nauwkeurig de geheele kamer en de muren en ried Sir Henry Douglas aan, des nachts de kamer zorgvuldig gesloten te houden.

„Men kan nooit weten, wat er zal gebeuren”, sprak hij, toen het avond werd. „Voorzichtigheid is altijd aanbevolen, houd uw revolver gereed en als gij vannacht iets bijzonders waarneemt, vuurt gij onmiddellijk. Ik ben dan dadelijk bij u.”

De nacht verliep echter rustig, ten minste rustig voor Sir Henry Douglas.

Toen echter de morgen aanbrak, weerklonk plotseling een vreeselijk rumoer.

Even na middernacht was er een schaduw door de

gangen gezweefd en wel eerst in de buurt van de vertrekken, waarin Sir Campbell woonde.

Deze had zich uit vreugde, dat hij weer over veel geld kon beschikken, een roes gedronken en de zending naar de renbanen tot den volgenden morgen artgesteld.

Later was de donkere gestalte naar de kamer geslopen, die den woekeraar was aangewezen.

Uit het laatste vertrek echter weerklonk den volgenden morgen dit vreeselijke spektakel, dat geheel Woodhouse in opschudding bracht.

De bedienden kwamen toegesneld om te zien, wat dat lawaai beteekende.

Zij vonden Mr. Adams zeer onvoldoende gekleed en bezig zijn weinige haren uit te trekken.

„Ik ben bestolen, bestolen!” schreeuwde de woekeraar. „Mijn portefeuille is weg, mijn leeren beurs, waarin ik een groot aantal ruwe diamanten bewaarde!

Politie! — Spitsboeven! Bandieten! — Ik ben geruïneerd!” —

Het alarm wekte ook Mr. Windham en Rogers, die kwamen toesnellen.

„Hadt gij de deur gesloten?” vroeg Rogers, die den woekeraar kende.

„Zeker, zeker”, riep Adams. „Gesloten en gegrendeld. Vanmorgen was ze echter open. Ik heb niets gehoord en toch ben ik bestolen! Waar is de politie om alle bedienden van Woodhouse gevangen te nemen!”

De bedienden bezwoeren bij hoog en laag, dat zij eerlijke lieden waren.

De woekeraar vloekte en raasde nog, toen plotseling een nieuw lawaai werd vernomen.

Dit kwam uit de kamer van Sir Campbell, die zich aanstelde als een wild dier.

Hij brulde letterlijk, vloekte op afschuwelijke wijze en schreeuwde om hulp en om de politie.

Rogers en eenige bedienden snelden haastig naar hem toe.

In zijn kamer stond Sir Robert Campbell, ook half gekleed en met van woede fonkelende oogen.

„Ik ben bestolen!” riep ook hij, „vannacht is iemand in mijn afgesloten kamers binnengedrongen. Men heeft mij een groote som geld en diamanten ontstolen!

De dief moet zich onder de bedienden bevinden. Als ik mijn eigendommen niet terugkrijg, schiet ik!”

Mannelijke en vrouwelijke bedienden bezwoeren snikkend, dat zij onschuldig waren en verlangden zelf de politie om den dader te vinden.

Zij meenden, dat geheel Woodhouse betooverd was.

Een rijknecht reed, na eerst zelf gefouilleerd te zijn, naar het nabijgelegen dorp.

Mr. Windham nam als beheerder van Woodhouse de noodige maatregelen.

Hij beval, dat ieder in het slot moest blijven, niemand mocht het gebouw verlaten.

Het kalmst van allen bleven Sir Henry Douglas en zijn bediende, vooral den laatste scheen de geheele geschiedenis koud te laten.

Hij vroeg in gebroken Engelsch, wat dat lawaai te beduiden had.

Men legde het hem uit, maar hij bleef zoo bedaard, alsof de geheele zaak een verzinsel was.

Op den Mulat viel geen verdenking, want hij wist in het slot den weg niet, maar op Dick werden blikken vol argwaan geworpen.

Hij was even verontwaardigd hierover als de andere lieden en sprak tot Rogers:

„Ik heb de deuren eens bekeken. Zij zijn dubbel gesloten en bovendien gegrendeld geweest en ik snap niet, hoe het mogelijk was!

Men zou bijna gelooven, dat het een spook was of — dat de groote onbekende, de geheimzinnige Raffles zich onzichtbaar in Woodhouse bevindt!”

NEGENDE HOOFDSTUK.

De val.

Het werd avond voordat de rijknecht terugkeerde. Een rijtuig met twee beambten van politie volgde, maar men begreep, dat deze beambten weinig nut konden doen.

„Er zullen een paar bekwame detectives naar Woodhouse komen,” spraken de beambten tot Mr. Windham. „Wij zullen er intusschen voor zorgen, dat geen der bedienden de bezitting verlaat, en dan zullen wij huiszoeking doen.

Het is echter waarschijnlijk, dat de geheimzinnige dader het geld en de juweelen in een der vele schuilhoeken van het gebouw heeft verborgen.”

Alle bedienden verzochten dringend, hun eigendommen door te zoeken. Allen verzekerden, dat zij eerlijk waren en niets hadden ontvreemd.

Er was echter nog iemand in Woodhouse, namelijk Rogers' verloofde, Betsy Long, een jonge weduwe, die uit Schotland kwam en Rogers op een zijner reizen had leeren kennen.

Zij pasten goed bij elkaar, daar ook over Betsy Longs verleden veel werd gemompeld.

Met haar bekoorlijk uiterlijk was het haar niet moeilijk gevallen, Fred Rogers in haar netten te vangen en binnen korten tijd hoopte Rogers met de jonge weduwe te trouwen.

Hij had haar per brief dringend verzocht, naar Woodhouse te komen.

Na haar aankomst had er dadelijk een onderhoud plaats tusschen Betsy, haar verloofde en Dick.

Wat daar besproken werd, bleef een geheim, maar er werd een nieuwe aanslag beraamd op het leven van den jongen Douglas.

„Wij moeten dadelijk handelen,” meende Rogers. „Deze sta-in-den-weg moet in elk geval voor goed uit den weg geruimd worden. Als Sir Robert Campbell erfgenaam van Woodhouse wordt, heb ik dien man in mijn macht en kunnen we het genoeglijkste leven leiden dat er bestaat. Ik zal er wel voor zorgen dat Sir Campbell mij jaarlijks een voldoende som uitbetaalt.”

Dick verwijderde zich na nog een kort opgewonden onderhoud te hebben gehad met Rogers.

Deze verlangde de portefeuille en documenten, hetgeen door Dick hardnekkig werd geweigerd.

Om erger te voorkomen verwijderde hij zich gauw, doch bij het openen van de deur was het alsof iets onhoorbaar wegsloop.

Dick zag echter niets meer, doch veronderstelde, dat het een kat was geweest, welk vermoeden hem volkomen geruststelde.

En toch had er een man bij de deur gestaan, wien geen woord van het gesprek was ontgaan.

Het was niemand anders dan de geheimzinnige metgezel van Sir Henry Douglas. —

Rogers bleef nog een oogenblik samen met Betsy Long.

„Die verduivelde Dick weet precies, wat voor waarde de portefeuille bevat,” zei hij tot haar. „Voorloopig heb ik hem nog te veel noodig, doch als we gewonnen spel hebben zal ik wel zorgen dat hij onschadelijk wordt gemaakt.

Doch nu de hoofdzaak, Betsy. Je weet wat je te doen hebt. Speel je rol goed; de jonge Douglas heeft blijkbaar nog weinig met vrouwen omgegaan; wend al je kunstgrepen aan.

Het beste ware, dat alles nog vannacht werd beslist, uiterlijk den volgenden nacht. Denk er aan!” —

Het middagmaal werd gemeenschappelijk in Woodhouse gebruikt.

De eenige, die ontbrak, was Sir Robert Campbell, die naar gewoonte overdag zijn roes uitsliep en zijn plotseling opgedoken neef zooveel mogelijk meed.

Tegen etenstijd waren Windham, Rogers en Sir Henry Douglas aanwezig. Daarna kwam nog Betsy Long, smaakvol gekleed en dadelijk haar vrouwelijke coquetterie tentoon spreidend aan den jongen baron.

Rogers verliet weldra de tafel om, zooals hij opmerkte, naar de politie-agenten te gaan, die zonder resultaat de eigendommen van de ondergeschikten doorzochten.

Windham boog zich over een courant, zoodat Sir Douglas alleen overbleef om zich met de jonge weduwe te onderhouden.

Deze deed in haar gesprek duidelijk blijken wel naar een avontuurtje te verlangen.

Sir Henry Douglas echter voelde zich instinctmatig het tegendeel van aangetrokken door de gloeiende blikken van de lieve dame en was blij toen Antonio bij de deur verscheen.

„Een oogenblik, genadige heer,” sprak deze, „slechts een minuut”.

„Gij moet schijnbaar op de bedoelingen van deze dame ingaan,” fluisterde de kleurling. „Ze zal wel om een rendez-vous vragen, neem dat vooral aan. Wij staan, vermoed ik, voor een beslissing.”

Even plotseling als hij gekomen was verdween de beschermer ook weer, zoodat den jongen man niets anders overbleef dan te gehoorzamen.

Het viel hem als knap jong man niet moeilijk zich daarna een beminnelijk cavalier te toonen en ook Betsy speelde haar rol op natuurlijke wijze zoodat zij, toen zij eindelijk opstond, haar doel had bereikt.

„Verlaat dan tegen middernacht uw kamer. Ik ben in de buurt en heb u veel gewichtige dingen te zeggen,” waren de woorden waarmee Betsy het gesprek eindigde, hoogst voldaan over dit succes.

Twee uur later wandelde zij alleen door de gang, toen plotseling een man voor haar opdook, als het ware uit den grond verrijzend.

Het was Antonio.

Betsy wist, dat deze den baron vergezelde en zij dien man moest wantrouwen.

Daar zij echter nogal dweept met kleurlingen, nam zij Antonio eenigszins nieuwsgierig op.

„Schoone Senora”, fluisterde de verkapte Lord Lister in gebroken Engelsch, „ik zou u een zeer gewichtige mededeeling willen doen.”

Aangetrokken door de geheimzinnige wijze van doen bleef zij staan.

„Is het inderdaad iets gewichtigs?” vroeg zij. „Want ik heb niet veel tijd.”

Zij ging naar een kleine voorhal waarheen de vermeende mulat haar volgde:

„Schoone Senora,” hernam hij, „ik dweep met u. Bij den eersten blik voelde ik mij tot u aangetrokken.”

Betsy kon een schaterlach niet onderdrukken.

„Dat is gauw gegaan”, meende zij.

„O, wij Brazilianen wachten niet lang,” antwoordde de man. „Wij dwepen met het schoone geslacht en

ons grootste geluk is om den lieven dames waardevolle geschenken te geven. Kijk eens, zulke steenen zijn er in Brazilië.”

Betsy Long kon niet weten, dat deze diamant van den woekeraar Adams afkomstig was en greep hebzuchtig naar den schitterenden steen.

„Ik zou u, Senora, gaarne willen trouwen en mee naar Brazilië nemen,” ging de kleurling voort.

Betsy liet haar linkerhand met den verlovingsring zien.

„O, dat is niets,” antwoordde Antonio. „Ge zult weldra toestemmen. Door toeval heb ik afgeluisterd wat Rogers met zijn vriend besprak. Deze wil hem een voorname vrouw bezorgen, een uit den adelstand.”

„Wat?” riep Betsy verschrikt. „Dat is niet waar. Dat is een leugen!”

„Het is toch waar,” antwoordde de ander op koelen toon. „Mr. Rogers wil u bedriegen. Zijn vriend heeft hem verscheiden brieven voorgelezen, waaruit zijn ontrouw blijkt, en die hij bewaart in een groote portefeuille, als ik me niet vergis in een geheime afdeeling.”

Nu was Betsy woedend en jaloersch geworden.

„Ik geloof het niet”, hield zij vol.

„Gij kunt u immers overtuigen, als ge slechts die portefeuille hebt. Misschien kunt gij u naar den trouweling van uwen verloofde begeven, want voor vrouwelijke list is alles mogelijk, en dan kan ik de waarheid mijner woorden bewijzen.

Verhoor dan mijn bede en ik maak u tot diamantkoningin. Hier ben ik slechts de bediende van den edelman, dien ik in Brazilië leerde kennen, doch daar ben ik een vermogend man en kan ik u een schitterend lot bereiden.”

Betsy was in de grootste opgewondenheid en bezweek ten slotte voor de overreding van den kleurling. Zij kwamen overeen elkaar des nachts om twee uur te ontmoeten aan het eind van de oude gang, en met een kus op haar hand gaf Antonio zijn beminde den diamant als eerste geschenk met de belofte nog vele te zullen laten volgen.

De avond brak aan en ook de nacht.

De agenten wachtten op de komst van de detectives; hun onderzoek was vruchteloos gebleven.

Campbell en Adams beweerden, dat de dief onder het dienstpersoneel moest schuilen en de buit ergens verborgen moest zijn.

Campbell zocht ten laatste zijn troost bij den wijn, terwijl Adams wanhopig jammerde.

Tegen middernacht werd alles stil. Alle maatregelen waren genomen dat niemand het slot kon verlaten. Plotseling sloop er iets door de wijdvertakte gangen van Woodhouse.

Was het een geest of een mensch die zich zoo geruischloos over de leere gangen van den linker zijvleugel voortbewoog?

TIENDE HOOFDSTUK.

De oplossing van het raadsel.

Het was geen geest doch de schoone Betsy, die zich naar het afgesproken rendez-vous met Sir Henry Douglas begaf.

Spoedig ging de deur open. De jonge edelman trad naar buiten en naderde de schoone weduwe.

Dat zich in de buurt van de deur nog een andere schaduwgestalte bewoog bleef door Betsy onopgemerkt.

„Hier mogen we niet blijven,” sprak zij zacht. „Men zou ons kunnen verrassen. Kom mee, ik weet, waar we ongestoord kunnen babbelen.”

Douglas volgde gedwee, volgens instructie, en pakte opeens de voor hem uitwevende gestalte bij den ronden arm.

„Pas op, niet zoo brutaal,” riep Betsy schijnbaar verwijtend, „laat me los.”

Betsy scheen hem nu te willen terugduwen. Zij verliet het midden van de breede gang en bonsde tegen den muur, waarheen Douglas haar volgde.

Onwillekeurig omvatte hij haar arm nog steviger, hetgeen haar een half-onderdrukten gil deed uitstooten.

Nu vernam men een mannenstem. Het was Rogers, die dichtbij verborgen was.

Hij hoorde den kreet van zijn verloofde en kwam, door jaloezie gedreven, dichterbij.

Tegelijkertijd klonk van den anderen kant een tweede stem. Dat was Dick, die opeens opdook uit de duisternis.

„Canaille,” riep hij uit, „je hebt me mijn portefeuille afgenomen. Geef haar dadelijk terug!”

Plotseling voelde Douglas zich van achteren aangrijpen en met groote kracht terugtrekken.

De jonge baron struikelde, zoodat hij op den grond viel, Betsy in zijn val meesleurend.

Opeens hoorde men een vreeselijk leven, een dreunen en kraken, gevolgd door een kreet van Dick en een harde slag, alsof een lichaam naar beneden viel.

Nog even zag men de gestalte van Rogers, die snel achter in de gang verdween.

Sir Henry Douglas stond op en riep:

„Wat is er gebeurd?”

„Het oude spreekwoord is in vervulling gegaan,” klonk de stem van Antonio, „van iemand, die een kuil voor een ander graaft en er zelf invalt. Ik heb mijn belofte gehouden. Hier was de val, die u den ondergang moest brengen. Helaas heeft zij maar één man gevangen, doch het was de gevaarlijkste.

Sir Douglas ga nu naar uw kamer terug. De rest moet ik met deze dame alleen afhandelen.”

De baron gehoorzaamde, waarna de mulat zich tot Betsy wendde:

„Hebt gij de portefeuille?” vroeg hij.

„Er zijn geen papieren in, die de schuld van mijn verloofde bewijzen,” riep zij uit. „Het zijn slechts documenten betreffende Sir Henry Douglas.”

„Juist,” antwoordde de Braziliaan. „Geef eens op!”

Betsy zag eerst nu in, dat zij een groote domheid had begaan en deed een poging om te ontsnappen.

„De portefeuille!” klonk de gebiedende stem, „anders deel ik de politie mee dat ge als lokvogel hebt dienst gedaan om Sir Douglas in de val te lokken!”

In den ijzeren greep van den man begon zij angstig te worden en haalde de portefeuille te voorschijn.

„Waar is Dick?” hijgde zij.

„Daar beneden, waar Sir Henry Douglas moest liggen, medeplichtige,” antwoordde de kleurling, „waarschijnlijk heeft hij den nek gebroken, doch dat hindert niet. Gij kunt nu gaan.”

Hijgend en bevend snelde zij weg.

In de voorste gangen, waar Mr. Windham sliep, was niets gehoord of gezien.

Deze ontwaakte een uur na middernacht en had een gevoel alsof iemand zijn arm beethield.

Hij was niet weinig verbaasd, toen hij in een gestalte bij zijn bed het bruine gezicht van den vermeenden mulat herkende.

„Maak geen leven, Mr. Windham,” sprak de indringer, „ik ben gewapend en uw roepen zou u slecht bekomen.”

„Wat wilt ge van mij?” vroeg Windham, „hoe komt ge in deze gesloten kamers?”

„Wel, net zooals bij Mr. Campbell en den woekeraar Adams,” luidde het antwoord. „Voor mij bestaan er geen geheimen. Laat mij me slechts aan u voorstellen: ik ben John C. Raffles!”

Verschrikt viel Windham achterover in het kussen.

„Stel u maar niet zoo aan,” meende de groote onbekende, „ik ken u beter. Gij gaat door voor edelman, doch bewandelt graag de donkere paden, doch zoo dat er niets te bewijzen valt.

Gij weet ook heel goed wat er in het testament van den overleden baron Douglas staat. Gij en Mr. Campbell zijt hiervan goed op de hoogte. Ontken het maar niet, doch spreek de waarheid, opdat den waren erfgenaam recht wedervare.

Geef op het testament en een beetje gauw.”

Mr. Windham was een lafaard. Hij stond op en opende de kast waarin een deel der opbrengst van de bezittingen van Woodhouse en ook het testament lag in gezegelden omslag.

Raffles wierp een blik naar de opeengehoopte schatten, stak het testament in zijn zak en gebood:

„Ga weer liggen en blijf rustig tot het aanbreken van den dag. Maakt ge alarm of verlaat ge het bed dan gebeurt er iets ergs. Denk daaraan!”

Mr. Windham gehoorzaamde gedwee.

Een half uur later werd er aan de deur van Sir Henry Douglas geklopt.

Daar stond Raffles. doch niet meer als kleurling,

doch als Lord Edward Lister. Baard en pruik hield hij in de linkerhand vast.

Doch in zijn rechterhand had hij een paar voorwerpen die hij den verbaasden baron overhandigde.

„Ik kom nog ééns,” sprak hij tot den jongen erfgenaam, „omdat we nog een en ander te bespreken hebben voordat ik afscheid neem.

Hier zijn uw gestolen documenten, Sir Douglas, en verder het testament van uw overleden oom, die u tot enig erfgenaam heeft benoemd. Mr. Windham had het zoolang in bewaring, doch ik vond het veiliger in uwe handen!”

„Maar verklaar me toch eens,” viel de baron hem opgewonden in de rede, „ik — —”

„Laat mij even uitspreken,” vervolgde de ander, „mijn tijd is zeer beperkt.

In Calais hieldt gij mij voor een dief, een roover. Dat ben ik niet, doch wel een helper van de onderdrukten en bedrogenen, een vriend van hen, wien onrecht geschiedt — en voor u persoonlijk, Sir Douglas, ben ik een levensredder!”

„Maar — maar — —” stamelde Douglas.

„Ik ben spoedig uitgesproken,” antwoordde de zeldzame menschenvriend. „Ik vergeet nooit, wat men mij voor goeds doet. En gij weet, dat ik u zeer verplicht ben. Ik had nu eene gelegenheid, u een dienst te bewijzen, thans zijn we quitte. Mijne zending is nu afgeloopen, ik heb een bende schurken overwonnen en u recht laten wedervaren.

Mr. Adams en Sir Campbell, uw neef, strafte ik op mijn manier, evenals den eerwaarden Mr. Windham. Het bruidspaar, Rogers en Betsy Long, laat ik aan u over. Lever dat tweetal maar over aan de politie. Raffles laat zich niet gaarne met zulke menschen in!”

„Wat, Raffles?” vroeg Douglas verrast.

„Ja, ik ben Raffles,” antwoordde de jonge man. „Ik ben de groote onbekende, de wanhoop der Londensche politie en het geweten van de groote schurken en uitbuiters van Londen!

Vaarwel, Sir Douglas, mijn schuld heb ik afgedaan. Ik verlaat u nu voor altijd.”

„Halt, nog niet,” riep de baron uit, „Lord Lister, laat mij u eerst bedanken, vriend — —”

Doch reeds was de slanke gestalte van den beroemden onbekende verdwenen in de duisternis van den nacht als een onoplosbaar geheim.

Let wel! Voor Odol-TANDPASTA is het UW BELANG
het origineel te koop.

DE TERECHTSTELLING.

Op den acht-en-twintigsten was Friedrich Bewer gewaar geworden, dat zijn verzoek om gratie was afgevozen — hij wachtte nu nog op de terechtstelling...

Dat wil zeggen, wachten is het eigenlijke woord niet:

Friedrich Bewer, de groote breedgeschouderde man, geboren in West Pruisen — waar zijn vader houthakker geweest was en waar zijn moeder ijverig meewerkte om iets bij te verdienen — deze Friedrich Bewer zat in zijn grijze cel en keek voor zich heen.

Voor en na schudde hij het hoofd en stiet brommende geluiden uit.

Hij was twee en twintig jaar oud. Toen hij opstond en dichter naar het venster ging, dat hoog was aangebracht en van dikke tralies voorzien en dat slechts een blik verleende naar den bewolkten Februari-hemel, geleek hij wel een reus, die spoedig zijn einde naderde.

Friedrich Bewer wachtte dus... er gingen verwarde gedachten door zijn hoofd, want geregeld denken was hem onmogelijk — — — men had zijn groote, zwart-behaarde vuisten geketend.

Eigenlijk was dit niet noodig, want sedert zijn arrestatie, waarbij hij natuurlijk weerstand had geboden, was hij zoo mak geworden als een lam.

De ketting, die zijn beide handboeien samenhield, maakte bij ieder zijner bewegingen een geluid en wekte Friedrich Bewer dikwijls uit den slaap.

De opengeslagen bijbel lag op het witgeschuurde tafeltje vóór hem.

De ter dood veroordeelde keek er nu en dan eens in.

De geestelijke, die hem in de laatste dagen meermalen bezocht had, had tot hem gezegd:

„In dit boek vindt gij iemand, die u helpen kan...”

Friedrich Bewer had dit woordelijk opgevat!... Maar hij begreep alles niet, wat hij las en hij dacht soms te vergeefs na over den inhoud der raadselachtige woorden...

Over het algemeen denkt men niet, hoe gemakkelijk zulk een hoofd, dat op een ijzersterk lichaam zit, vermoeid wordt bij de minste inspanning van den geest... en het lezen nalaten, dat durfde hij niet... er is wel niemand aanwezig die hem beveelt, maar hij kan niet anders. Hij denkt altijd weer na over de vraag:

„Waarom moet ik toch sterven?”

Dat Friedrich Bewer bevreesd was voor den dood, is niet waar.

Toen hij anderhalf jaar geleden, nauwelijks achttien jaar oud, wegens diefstal in de gevangenis geraakte, liet hij zich kalm opsluiten.

En toen ze hem later vijf-en-twintig geeselslagen op het naakte lichaam toegediend hadden, toen is hij heel stiller, zonder te schreeuwen of te klagen, weer naar zijn cel teruggegaan.

Dat geschiedde toen, omdat hij ongehoorzaam was geweest. En, als slavenzoon, die zelf ook slaaf was, meende hij, dat het zoo behoorde...

Hij kon aan den valbijl denken, zonder dat hij er van beefde... maar daarna... later... later zou Friedrich Bewer niet meer zijn, waar de anderen waren!.....

Hij kan zijn borrel dan niet meer drinken, geen meisje meer hebben, niet meer praten, niet rooken, niets, niets meer, alleen dood zijn...

Als hij met zijn gedachten zoo ver gevorderd was, keek hij geregeld naar den gevangenebewaarder, die in

een hoekje zat en onverschillig naar den grooten man keek, wiens laatste uren hij bewaakte...

En de bewaarder vermoedde niet eens, dat Friedrich Bewer wel gaarne het ijzer zijner boeien zou willen beuken op het hoofd van dien luien man...

Eenige oogenblikken later kwam het idee om te willen leven bij hem op als bij een hond, die zijn heer verloren heeft en dan weer dwaalden zijn gedachten tot naar de deur, die de vrouw open deed... de vrouw, die hij vermoord had...

„Wat verlangt gij?...”

„Ach, ik... verzoek...”

„Hebt gij honger? Wacht maar een oogenblik, ik zal wat te eten voor u halen!”

Zij draait zich om. De split van haar rok staat open, zoodat het wit van den onderrok zichtbaar wordt.

En daarna hoort hij, dat zij in de keuken met geld rammelt.

„Ik ga er heen!” denkt hij.

En hij doet het...

Hij maakt de deur achter zich dicht en daar komt zij reeds weer uit de keuken in de gang, en hij ziet, dat zij angstig wordt... Wanneer zij misschien met luider stemme gezegd had: Wat wilt gij doen?!... maak dat ge weg komt!... Maar neen, zij wordt angstig en toen kwam het bij hem op. Sla haar dood!

Zij schreeuwt!!!!...

Zijn vuisten zijn reeds bij haar hals... hij trekt haar naar de keuken! daar nangt de bijl... en bons! bons! bons! met den stompen kant, zooals men een varken doodslaait...

Daarna wordt hij bang.

Hij neemt vlug haar portemonnaie weg, waarin zich slechts eenige stuivers bevinden, hij vertrouwt het niet om verder te zoeken... maak nu maar dat je weg komt, opdat je de wijd opengesperde blauwe oogen, waartusschen bloed zit, niet meer ziet.

Hij kon dien dag niets eten en den volgenden evenmin... Om een mensch bloedend te verwonden, daarvoor deinst hij niet terug; dat heeft hij thuis, toen hij nog maar zestien jaar oud was, reeds op den dansvloer gedaan...

Maar iemand vermoorden... en dan nog wel een vrouw!... en niet eens uit woede... alleen om geld... hij kan dat nu zelf niet meer begrijpen en het komt hem voor, dat het een ander geweest is, die den moord beging...

Onder zulke indrukken blijft hij voor een rood plak-

kaat staan en is woedend, dat het hem niet gelukken wil, de zwarte letters te lezen.

Eindelijk verzoekt hij een anderen leeglooper het hem voor te lezen. Deze voldoet daaraan.

Niemand kan uit deze vage beschrijving vermoedens tegen hem koesteren.

Maar hij ziet overal verraad. En toen hij schuw wegsloopt, toen krijgt degene, die hem den inhoud van het plakkaat had voorgelezen, argwaan.

Hij hunkert naar de duizend mark belooning, die zijn toegezegd.

Hij loopt hem na en toe Bewer dat bemerkte, begon hij hard weg te loopen.

De vervolger roept den naastbijstaanden agent van politie en nu hoort men: „Houdt hem!”... en nog eens „Houdt hem!”...

Er liggen reeds drie op het asphalt te worstelen; toen kwam er een koetsier bij.

„Houdt hem vast!” en overdekt met vuistslagen, neemt de politie hem in ontvangst.

Hij ontkent, ontkent alles.

Maar men heeft hem in het huis gezien.

En dan komt hij steeds meer met zich zelf in tegenspraak; blijft echter steeds beweren:

„Ik was het niet!”

Ook toen men hem den knoop toonde, die van zijn broek afgescheurd was en die men in de keuken van de arme vrouw gevonden had.

De draden van zijn kleeren, die men onder haar nagels, de bloedvlekken, die men aan zijn kleeren vond — dat men daaruit bewijzen putten zou voor zijn schuld, dat kon hij niet begrijpen...

Mijn God! hij kan immers niet lezen of schrijven! Het eenige, wat hij van buiten geleerd heeft, is het Ave Maria en het Onze Vader.

Buitendien heeft hij de vloten hout vooruitgeduwd en aarde gekruid!

De jeneverflesch en de vrouwen zijn z'n afleidingen geweest. En men heeft hem geleerd, dat de geestelijke in staat is, alle zonden te vergeven!

Als hij maar berouw had! Maar dat heeft hij immers wel! Alles, alles wil hij biechten en er berouw over hebben!.....

Den geestelijke heeft hij zijn zonde bekend...

De hemel heeft hem dus vergeven. De hemel kan vergeven. De menschen echter kennen slechts wraak.

Wie het bloed van zijn naaste vergiet, diens bloed zal weer door menschen vergoten worden! — —

Friedrich Bewer verstond deze woorden niet. Maar

nu verstaat hij plotseling den gruwelijken inhoud daarvan. Het wordt hem nu duidelijk, dat men niet moorden mag; hij niet, en de regeering, het gerecht evenmin!...

Het gerecht...

En hij ontkent en beweert steeds weer:

„Ik was het niet!”

Zijn berouw is met de biecht, die hij aflegde, vervlogen en de droomen, waarin hij de vermoorde bloedig voor zich ziet, ergeren den slaaf slechts, omdat hij zeer goed begrijpt, hoeveel het leven waard is, dat hij zoo gering geschat heeft...

Maar de dood, de dood door beulshanden, dat begrijpt hij niet.

Reeds gedurende het proces, waarvan hij weinig begreep, kwam het hem voor, alsof hij vleugellam werd geslagen.

...En deze doodstrijd neemt geen einde!

Het geklepper van de arendsvleugels vindt hij terug in de barre woorden van den president van de rechtbank en in de verklaringen van de getuigen.

Dezen vreeselijken vijand, die onzichtbaar is en nooit vermoed wordt, kan zelfs deze sterke Pruis niet bedwingen.

Elk uur vliegt snel voorbij. En de dagen, die in het begin langzaam wegcropen, ijlen nu voort als sneltreinen.

Zijn veroordeeling, het hooger beroep, de afwijzing daarvan, zijn verzoek om gratie, dat alles scheen het werk van uren, van minuten geweest te zijn.....

Friedrich Bewer heeft het gevoel, alsof iemand hem bij zijn nek had beetgepakt, die hem meesleepte, in weerwil van zijn tegenstand.

Hij durfde soms nog omkijken.

Daar duikt voor zijn oogen de houten kerktoren van zijn dorp aan den Weichsel op.

Het is zomer, de zon schijnt... de hemel is blauw... de kikvorschen kwaken.

Ginds bij het dorp wandelen de menschen, waaronder ook Marja.....

De gevangenbewaarder kijkt hem aan: Friedrich Bewer zuchtte.....

Twee dagen daarna komt de cipier van de gevangenis en zegt:

„Morgen vroeg... hij zegt nog meer, maar de gevangene verstaat slechts de woorden: „Morgen vroeg...”

En hij weent.

Maar des avonds krijgt hij gebakken aardappelen, gebakken aardappelen!! — en biefstuk, wijn en sigaren, o, dat is prachtig!.....

Bewer lacht en des nachts slaapt hij, slaapt hij gerust als iemand, die een goed geweten heeft.....

Om half zes moet hij gewekt worden. Hij stelt zich niet aan, hij slaapt in werkelijkheid.

Als hij de oogen openslaat, lacht hij nog.

Maar plotseling ziet hij zijn vijand weer, die met een stalen gezicht voor hem staat en hem beetpakt....

Bevend staat hij op.

De kapelaan komt, Friedrich Bewer hoort niet, wat hij zegt — hij ziet alleen den vijand, zijn overwinnaar.

Op de binnenplaats der gevangenis werpt hij zich op de bewaarders.

De beulsknechten naderen — een strijd, zijn laatste. Want de vijand is sterker...

Ha!... Hij ziet iets blinken in de lucht!

Het gebrul houdt op. Plotseling. Dan treedt de beul naar voren.....

De executie is volbracht!

Een verklaring.

Scène: Een wandelweg bij Bozen. Emil en Emma op de huwelijksreis (beiden bleek van vermoeden en warmte, vallen tegelijkertijd op een rustbank neer met de woorden): „Je permitteert?”

Beiden (tegelijk): „Wel zeker.”

„Zij: „Nietwaar, Emil, wij behoeven toch niet lang te blijven zitten?”

Hij: „O neen, lieve Emma, wij kunnen straks verder gaan.”

Zij: „Het is zéér mooi in 'deze koele allee; natuurlijk alleen, om even in het voorbijgaan wat uit te rusten.”

Hij: „Inderdaad! Bijzonder koel, zéér geschikt voor een kort oponthoud!”

Zij: „Dan kunnen wij daarna met frissche krachten verder gaan. Er is hier nog veel te zien.”

Hij: „Ja zeker; daar is bijvoorbeeld de Kalvariën,

berg met zijn mooi uitzicht. Die zal je zeer bevallen, daar moeten wij heen!" (Pauze.)

Zij: „Heb je reeds dat mooie huisje, daar ginds op den berg, gezien?"

Hij (een weinig verschrikt): „Ja, zeer mooi. Willen wij er heen gaan?"

Zij: „Als je wilt, lieve Emil! Nog een oogenblikje! Is het je niet opgevallen, hoeveel het hier op onze toekomstige woning gelijk?"

Hij (verheugd): „Inderdaad! Dat huisje heeft ook twee étages en dan die witte verf, de deur opzij —"

Zij: „Ach, en mama heeft alles zoo mooi ingericht. Verheug je je ook niet reeds op onze thuiskomst? Natuurlijk moeten wij eerst deze genotvolle reis geëindigd hebben!"

Hij (eenigszins verward): „Ik deel precies dezelfde gevoelens, lieve Emma!"

Zij (een weinig verwonderd): „Verheug je je er inderdaad op? Kijk, mama schrijft mij, dat zij de meubels heeft besteld, zooals wij dat verlangden, en de kamer heeft zij met bloempotten versierd en den grooten spiegel met groen omrankt. Daar zal ik dan als in een priëel zitten."

Hij: „En wanneer ik dan thuis kom, vind ik mijn vrouwtje altijd in het groen."

Zij: „En hoe behagelijk zullen wij alles inrichten. Vóór alles, mannie, krijg je je lievelingskostjes, zoo dikwijls als je dat verlangt."

Hij: „Dat zal een hemel op aarde zijn! Ik weet toch, kind, hoe je kookt, je zult je spoedig in mijn hart hebben ingekookt."

Zij: „Ach praat niet zoo'n onzin! En 's avonds—"

Hij: „Des avonds zit ik altijd bij je. Het heerlijkste bier laat ik mij halen, want iets anders smaakt mij toch niet meer."

Zij: „En dan zitten wij aan tafel en lachen en praten."

Hij: „En storen ons niets aan de heele wereld."

Zij: „En lezen ook eens, want men kan niet altijd praten."

Hij: „Inderdaad, kleine lieveling, ik heb een heele mooie bibliotheek."

Zij: „Pardon, mijnheer, ik ook."

Hij (haar hand drukkend): „Dat zal heerlijk zijn! Er gaat toch niets boven een aangename huishouding."

Zij: „Inderdaad, thuis is het het allermooiste!"

Beiden (elkander aankijkend, tegelijk): „Maar Emil! — Maar Emma!"

Zij: „Is dat je werkelijk ernst, lieve Emil? Het scheen mij toch, alsof het reizen je het liefste was."

Hij: „Oprecht gesproken, ben ik alleen *jou* ter wille op reis gegaan, jij verheugdet je zoo over alles, wat je te zien kreeg."

Zij: „Ach, Emil, ik heb mij alleen *jou* ter wille verheugd."

(Pauze. Beiden verwonderen zich hoe langer hoe meer.)

Hij (luid): „Maar om Gods wil, waarom reizen wij dan nog langer in de wereld rond?"

(Beiden lachen.)

Zij: „Nietwaar, wij vertrekken onmiddellijk, lieve Emil?"

Hij: „Binnen een uur zitten wij in den trein en morgen zijn wij thuis."

Zij: „In onze stille, lieve woonplaats."

(Beiden staan van de bank op.)

Hij (zingt, zij valt in): „Vaarwel, mijn land Tirol! Vaarwel, mijn land Tirol."

De volgende aflevering (No. 67) bevat:

„Tevergeefs verduisterd".

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

Fotografeeren verhoogt het Reisgenot!

*****

Leica camera's en foto-artikelen zijn de besten.

„IMPERIAL”platen
zijn de snelste en meest betrouwbare.

Verkrijgbaar in elken Foto-handel

Vraagt het gratis *Leica* handboekje No. 3 bij

E. FISCHEL Jr.

88, GELDERSCHEKADE - - - - AMSTERDAM

Laat u niet misleiden.

Wit als sneeuw en zacht als fluweel wordt uw huid alleen als ge de echte KARNEMELKZEEP, merk MELKMEISJE, koopt. Alle andere zeepen, die onder den naam van Karnemelkzeep worden verkocht, zijn minderwaardige namaaksels.

Let dus op het merk MELKMEISJE.

Zeepfabriek „Het Klaverblad”,

□□ HAARLEM. □□

Odeon-Jumbo-Fonotipia

bieden de meest uitgebreide
Muziek-repertoires

Muziek en Zang

voor Jong en Oud,

voor

IEDEREEN!

PROGRAMME

Odeon-Jumbo-dansmuziek

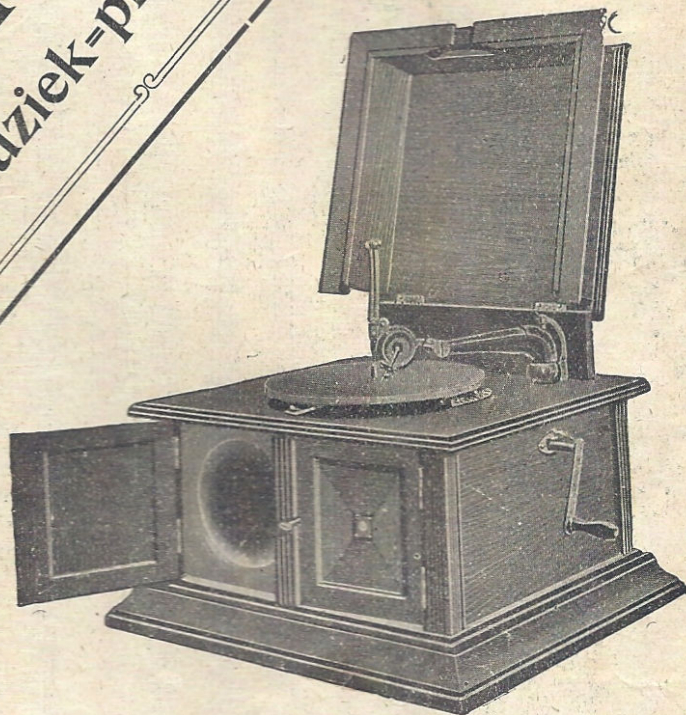
VRAAGT toezending van onze

CATALOGUSSEN

voor *Gramophones*
en *Records*

Odeon=Jumbo=Fonotipia
de Beste Muziek-platen en Gramophones

Muziek en Zang!
brengen
Vreugde in uw Huis

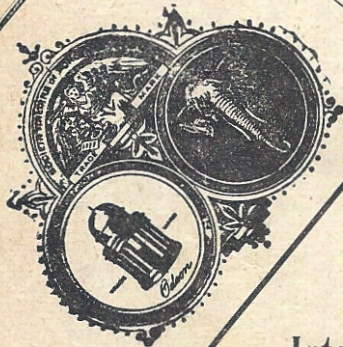

GRAMOPHONE „WEBER”, MODEL 1912

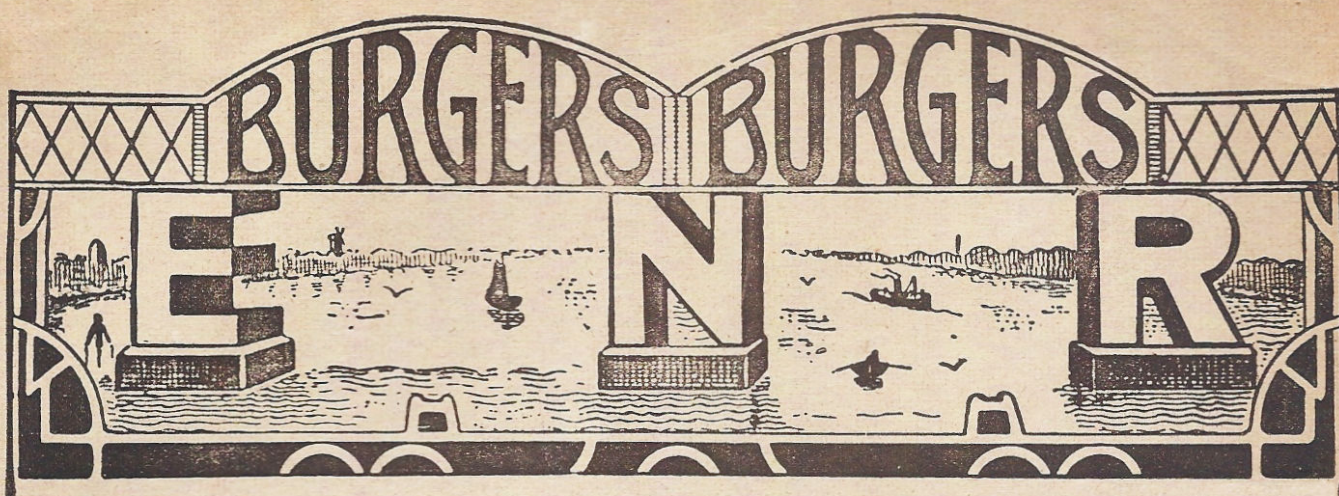
Eene collectie van meer dan 50 verschillende modellen Gramophones, in alle prijzen, alle genres
Belanghebbenden worden beleefd uitgenoodigd een bezoek aan onze Monster-zaal te brengen

VERKOOP UITSLUITEND DOOR H.H. AGENTEN

International Talking Machine Co. M. Stibbe & Co. - Amsterdam, Singel 322

Geen reclame die zoo pakt als

SOLIDITEIT.

Ga bij wien ge wilt, ook van
onze concurrenten. Geen enkele,
die ontkennen zal, dat een

Burgers E. N. R.

Rijwiel

solide is.